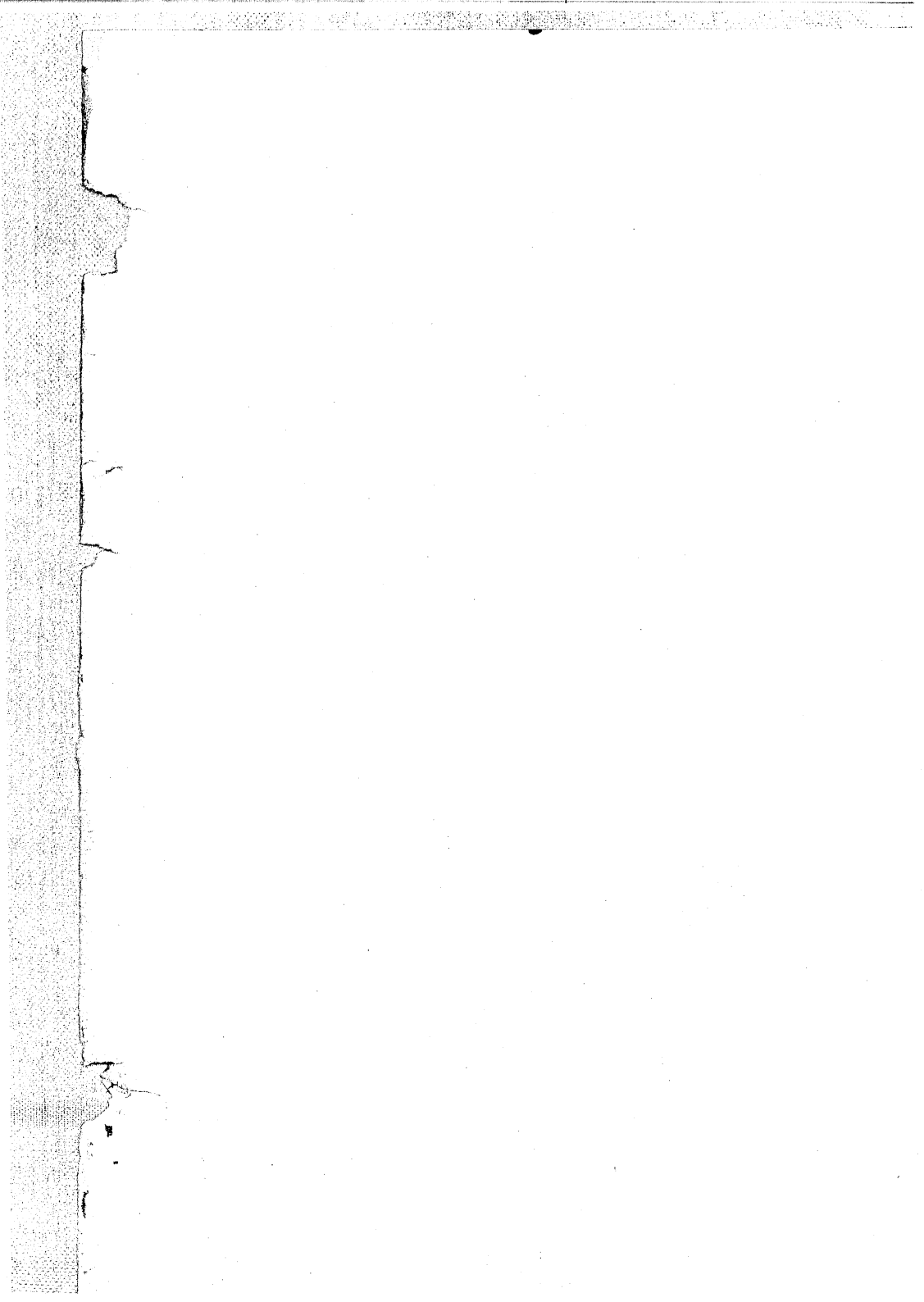

بجهره عباد آتار قدر اعلی

۴۴

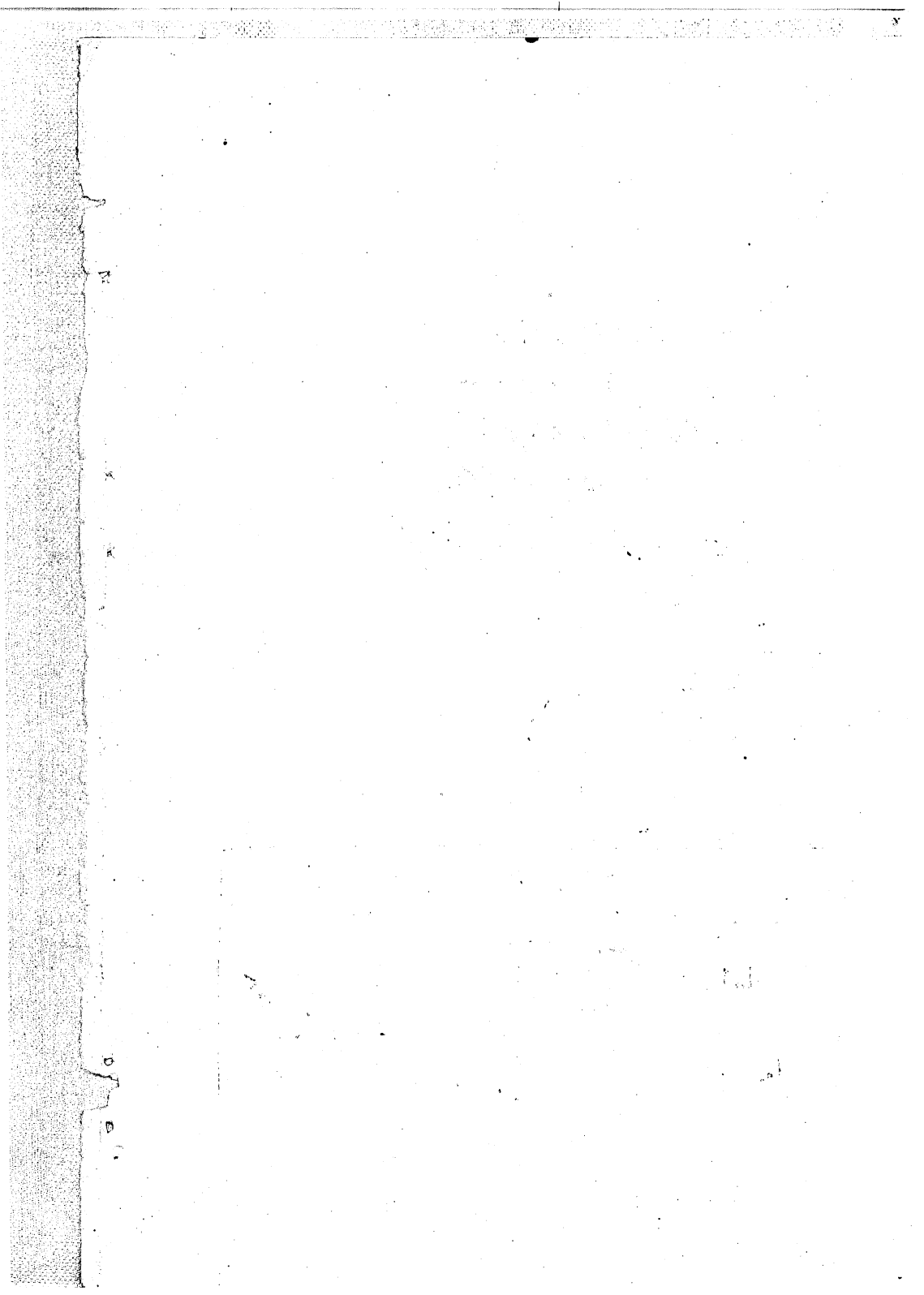
این مجرّمه با اجزاء منقل من روحانی ملی ایران شید الله ارکانه
بیتعداد منحدود به منظور حفظ تکبیر نده است ولی از انتضارات
مجرّمه امری نمی باشد .

شهرالجمال ۱۳۳ بدیع

مجموعه آثار قلم اعلیٰ

لجنة مجله ملی مطالعات و انتشارات این مجموعه را
در تاریخ ۸ شهریورالقدره ۱۳۲۲ بدیع جهت تهیه سواد
۵۴/۸/۲۶
عکسی مرحمت فرمودند و پس از انجام فتوکپی اصل کتاب
عودت یافت •
لجنة ملی محفله آثار و آرشیو و اسر

۱
 قوله جبر و عزم از جمله ادلای متفقہ علم کاشی است در نفس واحد که
 در کتاب بیباک و واحد بیان این علم کمون مخزون شده واحد قبیل این
 مطلع نشده و غمزه آن آنکه در حرف مشاهده مینماید که چگونه کاشی
 دریا زده درجه که یکجا اوست باشد جمع کرده و یکجا اول را که در
 سیر و هر بنورده تفریح شود و در خارج بدست نیندود و این علم هر یک
 اگر تعقل نمایند

بسم الله العالم المسلم

الحمد لله الذی جعل طریق الراجح الاعداد بالواحد الذی کان تقدیر ساء الایمان
 و جعله مبدء الاستحقاق فی ملکوت الایجاد و انه لا یعد فی نفسه العبد
 یترب من الاعداد علی شان الایافهذة التفاضل فیما سجد بسطان علی ارکانه
 ظهرت الاربعه التی هم تمام العشرة و بها تحت مراتب و قومات الالهیة

في مقامات الذكر والاشارات ويرى في بعض هذه المقام
صورة البدء في اول الارقام اذا اشرفت ثم سمن الاسماء في
هذا السماء في مراتب الخطوط التي حدثت مع عدد الواو والهاء المستقرة
عليها في حوال الاسماء بعد القضاء فلما ظهرت الخطوط لم يطرزة بالاسماء
مع عدد اسمها لاحتياج زينتها بها ايضا الاول جعلنا بمسألة الجواهر فبقينا
منه الهياكل والاسماء الى ان انتهت الهياكل الى الهياكل التاسع
والعشر والاسماء اسمها استغنيث الذي جعلنا في سماء في الاسماء في الاسماء
وميزانها في تلك الاشياء لذلك نخبر في سماء الاول في سماء
الى هذا المقام الاصل والبلغ الى الجواهر في تلك البداء ثم جعلنا في
الهياكل والاعداد وسميات تلك الاسماء لظهور البرهان
لتشليلت الذكر لضعف به من مع الارض الامر يتسكك بالعودة
النوراء وهو يشلت الذكر كان اول الاشكال ومبدتها ومصدر
الاعداد وسلطانها وانها في الظاهر ذات الاصل المستقيمة
الخطوط التي قد رها لم يسطر في الياض ما اطلع عليه الا الله مالك
البرهان في تفرقة الارض والسماء وانما استقلت في العلم

١٢
١٣
١٤

الله كان كمنون في علم الله ونحو ذلك في محراب العظمة والكبرياء فان علم الله
 ليسان الاراد من انظاره الالهي الكبار من غير وجهه لئلا يتم
 كثرات عوالم الاسماء والسمات الظاهرة من الحروفات في
 عاوت الالهي عن التوجه الى الله جعله الله مبدء الاشياء ووجوبها
 كذلك قضاها من لدن علمه حكيم لا يعرف عظمة هذا العلم الا ان
 ينظر اليه بعين الله ومن دون ذلك ليس لاحد نصيب من هذا العلم
 الكبير قد ظهر الله هذا العلم لعرفان الناس مصدره من صدرت
 الحروفات وكلامه حكيم ان الله تبارك وتعالى خلق الحروفات
 محمداوات وجعلها مصداق العلوم بين احياء وان ذلك لهو المقدر تقدير
 وهذه الحروفات والاعدا وكلمته وكلها بدئ من النقطة الاولى
 ولطراز الاول الذي هو الواحد بلا عدد وجس اليه في يومه المبدع في
 هذا العلم في مرات العلوم فلما عرف ان العلوم التي ظهر احد القادرات
 والذات فارتبته انظر الى الغاية المقصود وعرف المبدء والنتيجة
 منع عن التفرقة في اليوم الاكبر انه من اجمل ما خلق ولو بان يعلم العلم
 والاخرين فالعارف من عرف المبدء والنتيجة

تقرب الى المعلوم والذبح بعد ان له هو الموم ورب العالمين قدوة
الاشياء عما خلق في الارض والسماء والكاشي هذه كلمة احاطت
ما خلق ويخلق من لدن بمقدور قدير ومنها حدثت تسعة عشر جزء
في كتاب الله وكما هو واحد بعد من الواحد الاول دانه من النقطة
لتترنطق انه لا اله الا الله العليم الخبير وما اراد الله الا ليعلم الناس
مشرق الارض وطلعت الشمس عليهم ظهروا عوام الاسماء عن فاطر
السماء وشارات الامم الانشاء عن مبدء الآيات ووجهها ذلك
فصمد الله ما اراد في لوح بسين ان الذر شرب رحيم الرحمن
من هذه الكفاية انه لا يبدل حرفا مما نزلنا بلكوت تلك التسمية
والارضين ثم اعلم قد نزل كتاب الواحد لهذا الاحد الذر لولاه طر
وجه الابداع بشارة الانقطاع والالواح اختراع بطراز النقطة استتمها
فصلت الاشياء كذلك فصر الامر في ملكوت لقضاء من مشرق
وحى ربكم لعن العظير طوبى لمن وجد علاوة لهيمان في الامم الرحمن
انه لا يبدلها ما كتب الارض كلها يشهد بذلك ملك مماك لبقائه من
لدى العليم خبير وزيتنا ذلك الكتاب باسمنا الحسن في خطوط الواو

5
4
3
2
1

والها هم جعلنا ما طراز البكار الاول للحكا عن الهوية ليجتنب الملامح
ربك هو بقدر تقدير وقد زنا في الخط الاول حرمان الترحيلنا بمذ

الاشياء ووجهها ليرى البصر في ذلك الخط بخطه المنقعة
من حركاته التي لم يطلع بسببها الظهور والفتوات من الابدان
واللاخرات وبعينهم في التفتي والفتوات من غيرهم في الابدان
لا سيما في تلك الفتوات التي لا دلالة لها على العلم بحسبهم
ثم في تلك الفتوات التي لا دلالة لها على العلم بحسبهم
على الالف في الفتوات التي لم يطرقت في تلك الفتوات

الاشياء ووجهها ليرى البصر في ذلك الخط بخطه المنقعة

الحركة التي في حركاته ليرى البصر في ذلك الخط بخطه المنقعة
ثم في تلك الفتوات التي لا دلالة لها على العلم بحسبهم
يتمت بحركاته في الفتوات التي لم يطرقت في تلك الفتوات
المذكورة في التفتي لان الله ما قدر في تلك الفتوات
قد تمت في حركاته في تلك الفتوات التي لم يطرقت في تلك الفتوات

الاشياء ووجهها ليرى البصر في ذلك الخط بخطه المنقعة

٩
الشيء الذي عظم الله له اسم الذر محمد الله مطمح للاسلام وكنهها
في شهر رجب وولد في جمعة رجب في شهر رجب
عشر في شهر رجب في شهر رجب في شهر رجب
لاسم الذر محمد له بيت اعداد ومدة المدة في شهر رجب
فقد رتبنا اسم ذلك المسمى في شهر رجب في شهر رجب
الطه انت المسمى في شهر رجب في شهر رجب

بسم الله الرحمن الرحيم

تباركت الذي اظهر الغيب المبكّر وبه يستخرج العالم الامم من عزت عن كبر
الس العافيات انه لو التقدر العليّ بتكبيره وهو الكبر بما يفيد من الدنيا والآخرة
طوبى لمن فارغ بارادة الله وبه للسور ضلّين قد ظهرت الشبهة بطلان والاظهر بآمره
الذي يسجد على العالمين انه اظهر لعباده السور في الغاية القصوى والارادة العليا في التبارك
الذي هو من الغافلين اذا في الدليل انهم عمنه واذا ظهر التسبيح في حق الله لا اله الا الله
من العالمين قد يفردا ما هو ابراهيم لعرضه في اصحابه استجوا الذي ابى الا انهم من الايمان
اذا ظهر المقصود كونه في انفا شح الباب عرضا عنه كذا كنت ترون انهم
الجينة وكانوا منهم اشهرين يتفقون ابوهم في سبوا الا انه يفر انه بري منكم
ومن اعلمكم انه لو انا كالعالم لا يقدر على حمد الله ما زنه ولا يفسدنا بالفساد
كذلك ذلك فتنى الا ان من الواج الله لم يسم الله عز وجل طوبى لمن ابراهيم
فا الله اشكر من الخبز هذه استاء ان اشكر الله ثم اقرنا ما نزل لكم في كل يوم
واصبر لا تحزنكم غلبة الذين اعرضوا عن الرجم روف قلوبهم فوضعت الله لهو الميدين ابراهيم

٨

ان افروز فر ابام الله ثم انصروا بالخير والشفقة بين طلاء الانشا وبالطهارة
 عزت في الواج بالخير والغير العجب

بسم الله الرحمن الرحيم الفاعل الغيبية الله
 نعمت او نعمتك في كل يوم يا اياك الله القدر الغالب القدر الجليل
 بعفوية راحة ورجوة وتوفيق مانع من البطلان عليك حكم الله للمؤمنين بحفظ الله
 انا شرايت التي كثر في ايامنا انما شرايت اشبهت جعلت بالوشر
 الجيد لم يدرى ان في ايامنا ان اشبهت اولادها باسم الفيزيولوجيا كونها
 كما جهل الصواب في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 الله وما خلق ههنا واليه لم تنسك وبعلمه من لوصيكم بالامانة و
 الله ليظهر امانته التي فيها سلكوا في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 كونوا بطعام الرعاة من الانشا بوشاق الاخلاق لمن في العالمين ان كلوا
 بما خلقه في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 ان يمشي في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
 من الدنيا في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم

بسم الله الرحمن الرحيم
 الفاعل الغيبية الله

عقود

الملكوت الافسك و الجبروت بنا و كبرها بدأ القدر الرفيع لها الحمد لله
 فذلكم على انزل الخلق و عرفه فاشتهر امره از عرض عنه كبر كشيته اغني
 ان الذين جعلوا الشاكرين في اسماهم و كبروا فيهم من خيرة الخلق بسببه
 بذلك يشاء الله تعالى و الذين لها الذين غفلوا اليوم اولئك سيحرجون الله
 و بيوم من علموا فمرازا في القدر الكبري الذي على الله على شان لا يفرق
 اوله اليه فشاء و كبره من خيرات كبره ان الله كبره على اليبس
 انه ابراهيم الرضا كبره كبره من السان من انى العرفان
 من لندا و نال القضا القديم البصير على كبره على الذين تسبوا

ان نزل من ملكوت العزيز القديم
 بسبب شرف من انى الله بع ان يا محمد ان نزل من
 بسبب شرف العالم و نزلها من قبلك يا محمد انما كبره من رحمة ربك انظر
 قد ارسلنا اليك من انى العرفان و نزل منه بهذا الاسم القدر من شرف العرفان
 و قد ارسلنا اليك ناسا و هندنا و نزلها و قلنا من نال
 باسم نزل قبلك العرفان الله و نزلها من انى العرفان القديم
 كنت و ارسلناه اليك من الاقناع و اللوس ليهذا الاقناع انزل

فهو المقصد العبد الجبر فذكرنا كما كتبت فبما حضوره عدم الوشوق ذلك
 بدأ اللوح الذي من غير عرف الرحمن في الامكان اجرة ما يقع بكتبت
 ولولا ذلك على ذلك العزير للنع ان اجمع جهاد وحداك ثم اقره ما نزلناه
 كنت ليظنك بالهجرة العرفان في هراء محنة وتعم المقدر الضير فذكرنا
 ان افرحوا بفضله الذي يحاط الاثاق لعمى لا يفرض عنكم شي
 انكم كنتم في هذه العلة ان الغنى في سرور لا يعير الظنون ولا تخذ
 كدعوات الامكان بشهادة المكت حق عارف من فخره في غير اثم تحت
 فبما للفضله في هذا الجبر وقد علمت بغيره البصار التاخرين ليريدوا
 من غير فيك وبتسليم هذا انك انا جعلنا كبح الامانة للغير لوزيم
 باذنه ودرست الزرق القاب العزير البديل ثم اتم الناس ما نزلناه من غير
 المقدس في كتابنا الا انفس ليقلن ما نزل فيه من كلام يكت العليم فذكرنا
 لطلب الغضلة لدرود وبعثك والقبائل منسك وبقدره لا يمنهوا اثار الفاعل
 من غير به انه فاز بامر الله ورضاه والذخر غدا انه من غير مثل
 وتعلموا بالافعال الرضوان وانما لفتك التي بينكم والاية الهبر لا الورد لغنا في تسكن

بها انتم من غير هذا الصنيع البهت عليكم ولما انتم في شوق
فرض الامر الهلوس

تسبح ان اسبح بغير التوجه عليك في تلك التي اهدى الله لغيرك والذلة
ها والذلة التي وافقك في اسفارنا في تلك التي اهدى الله لغيرك
سلوة انك في نور من ان الالهة التي اهدى الله لغيرك
في بلادهم انما تذكر في غير ذلك في بلادهم التي اهدى الله لغيرك
كان ان ركبتم في المذكور في الجيوب والذكر في ساق النخيل في غير ذلك
هو لا البرية سمع . هلك البرية سمع في القفر على الارض المباركة انما
في تلك التي اهدى الله لغيرك في تلك التي اهدى الله لغيرك
جذب الغناء على شئان القمقمع عن الامكان مقبلا على العزبان والاعيان
مبدلان ركبتم البهت على ما كان ولا يكون . انكم سبعمون ولا تسعد
يعقوبون قد اتى سبعون مرة الوزيراء بطلون الامراء وقصر القياض والام
العزبان وبعثوا قد اتاه الكفر المكون لها احمد ما قوم ليدرك سماهم في
الخرنيس ويظهر منكم ما يفر به ذكرهم بدوام الله مالك الرجوع ان اولئك في حيا

١٢
 من غير ان يكون هناك في كبر على وجهه من ربه ثم بانزل الامم من
 المقام المحمود انما كان ان نحو فكر سلطنة كذا نظام سيبغ العلم والادب
 وتران سلطان ركب فابا على الغيب والشهوات ان مشكل الحيات
 ففقد اليوم ورا ما يمكن عن الله في كبره من هذا القدر المردود اما ما ذكره
 الا ما هو خير فارجح محفوظا اما تذكر الاحصاء في اكثر الايام وما وجد منهن
 ما ينزلهم في حوزة ربه للعطف الغفور اللطيف الله انه الله العفو
 على ما يشاء يعطي ويمنع الله له من عظم الغريب فذرا يا سبب التمسك
 المحرمان من اهل العطف ركبنا لك الامكان ثم اشر لادمنها الله انما
 على شئت فقول من عبد الله في سبب من اول الذكرك ونفكر في التمسك
 باسم كل الغيوب الجموع وبقدر القدر بانزلنا في كنهنا الاله سر الله
 افقه شمس زواجرى اشرفه على كل شايه وشهوه وكونه في اعلا
 نالك في انه خير كل من خلق من الملك ان يترفعون بانكر ان يكون
 شريف الخلق عن التزهد في المحسن فكفر وان الدنيا وخلقها في غير
 تنوروا سفارها والذين في حوزة الربا من فضيل عن نزل في احصاء المحققا

نزلت الآيات وسلكنا البيت تقويم على قوله الله العليم الغنيوم البرهان على ذلك
وذلك الذي في فاروقنا بهذا الرحيق المشوم **بسم الله الرحمن الرحيم**

كتاب من كتابه الخ لا يجر لاله وفاضلنا ربه الله العظيم ليخرج به امره فخرنا
عبرنا الضلعين لهما ما به استمع ما بنا وكنت بخلق الله العظيم
الله لا اله الا الله العظيم الغنيوم قرطه فذته وكذا في ذكر الله العظيم
الكلين فذته قد ظهر كغزواته المنصور به من لا يقوم من من الله سموات والارضين
قد لا يملك بيت تقويمه من ربه الله فذته قد ظهرها في ارضه الا انها لا تقوى فذته
ولا تقوى المتوكلين قد ظهر في الخريف عوارسها ان الفرح من الله امره العظم
الكتاب في امر من الله فيون اننا اظهر في ربه في شتمها استغناء الله فيون
وقد كانت في خلق الاموال بملكها اننا امرنا الله به في ذلك وهو العليم العليم
فقد انعم الله علينا في الله سبحانه العليم العليم في ذلك في كل ما خلقنا به
ويخلصه شيئا من بين العالين اننا قد ناله اجر من فاز به فما ان الله العليم العليم
العظيم قد لا يملك لنا في كل شئ او يملكنا امره في ذلك في كل ما خلقنا به
اننا نذكر من هذا المقام على اسم الله الذين قد عرفنا اننا اولوه وفازوا بهذا القدر العليم

١٤

طرفه امر والذين يستواله
 بسم الله الرحمن الرحيم
 وكرمه لنا لرحمة الله انما الله ارحم الراحمين
 وانما جنت ابراهيم الالهة لم يظلموا
 ان لا تجد ان استمع ذاك الله العود القصد ليجزيت
 الله ان رب العالمين قدر ان كان واحدا فزادته
 شريكه ولا وزيراته لهوا الفرد الواحد
 افناره وهو الى كرمه ما يشاء والله اظن
 فكيف قد خلق الكائنات لهذا اليوم
 استمر في الارض ولكن القدر في حجاب
 الاحجاب بهم يكن ما كنت المالك
 انما خلق من هذا المصنوع
 فيكون على وجه واحد منكم
 الله انما الله الاله العزيز الحكيم
 انما خلق من هذا المصنوع
 الله انما الله الاله العزيز الحكيم
 انما خلق من هذا المصنوع
 الله انما الله الاله العزيز الحكيم

سمى ذا القلم المحكم المبين اشر المذكر ودنا ندر العرش شرفه بذكر لو انتم
 سمى المتقين لنا ان يمدوا امر الله من اذكروا بذكر تميزه في حبه من الرشد لنا
 بغير ذكر الهم لا ستمخاض على امر الله لئلا يتبين سمات الله عين ولا يترك
 لفظ المتقين بذا القلم على كبره كما به اسم بذكر القوي القدير
 ان تقيه ذكرهم بما نزل في الاية التي حلت حرف الوعد بقرآن ما نزل
 لهم من لدن عزيزهم طوبى لكت بما نبتت في قبلة العار حركت
 له الله اوبى عز وجل العظمير الهباء عيب وعليهم على الاله
 آمن يا رب العالمين **بسم الله الرحمن الرحيم**
 اوردنا ان نذكر من السجود غفر الله له الفسوق بالسرور من صدرى انه لا اله الا
 الله هو الهى القديم لا اخذ له جنات الايات على شان اقيم كعبه على الفرة
 امر رب العزيز الوود قد عرفنا انما الله في العلم القديم اذا عرفنا
 هذا اثر الامم وقرآنك هذا النوع الذي به سجدوا له يوم الملائكة
 والمنسوت فانظر في الدين اودع العلوم اوضح بسم الله الرحمن الرحيم
 لغز اياه واتبوا منه من الكفران فمن سوسه العباد انقر الله ثم انفسوا

فرأى في رجب من سنة رسول الله من قبل وباب من قال اعرض عن الذي
 ينطق من الارض والسماء فانها بما عندكم لها ثم تقولن قد ضاقت الله
 ولا تقولن املاكمي دعوا الالهام ثم ترحبون الا ان الاعمال لتجدوا ^{الاجابة}
 مشقة منه بعد الاسم الذي به انكر ظهر التائب واشرق جهنم التوحيد
 من به النقام المحمود ابكم ان تخلصوا بما عندكم ان استمد حرم قبر الله الذي
 ارفع من الارض السماء ثم اتقوا بيقع التزوج اليك ان ترفعوا ان
 طردت لك يا ايها المغير بما فوجئت ما ربه وفزت بهذا الرحمن الحنوم
 فرعى الارض ما ربه ما زنه ثم افقره بالذكر والرسول يا ما اربى من فربنا
 اتخرج الممنوع كمن يسم الصباح للداش والقرقر لينة بين اجنبا او كالباع
 الرضو كعل شريف ورضيع من الارض بالحكمة ليتميم به الذبح عند من سكر
 القفقد ورب جنت ما الله رب العالمين ان طلع من انق الايقان بالذكر
 وبيان ليتميم به ما افقده الرضو من ان وجدنا عرف حكاية ^{قيل}
 اقبلت اليك فربنا استجيب اليه ونه كرسيت بالي ليظهر لك ما في غير
 لهذا اليوم اسجد بقدر طأ الارض ما مع تزلزل اليوم لا عاصم لاهل

لاجل الله انك بالبرودة الوافرة ذرية الله القدر مالك الاستاء لغيره
 لا يترك انك انك شوات منقن كرمي انها منقن واستقر ما ذكره
 لك في لوح حفيظ انك استغنم هو الامر كجواب الله وثبوت انه ينقن كرس
 وبلو يكتف في كل الاحوال انك لمو المقدر اليه النبي محمد
 كونه المحبوب من بين ربيك الله من في ذريةها انظر الله في ذلك محمد
 به محبب الدارين انك لا تجتنب شرونا عم نغيب انك ولا غير
 مرفوع عن محمد صا لك ثم اية على لفرقة اركت في كلك انك
 است الغيرة على الله والاله الامت العبير القدير

بِسْمِ اللَّهِ الْغَفُورِ ۱۸

ولدا ان سوو حيا يا الهى استحقى طلبك
و عذابك ولكن حسن عطفك فاك ونوا
يقضى العفو عنك عبادك والتلطف مع ارقابك
اسئلك باسمك الذى جعلته سلطان الاسماء
بان تحفظنى بسطفتك وبقدرتك عن كل
بلاء وكره وعن كل مالا اراده ارادتك
انك انت
على كل شىء قدير

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
سئلك اللهم باسمك اسئلك باسمك الذى
بشرقت شمسك عن فم حيك بان

19
بان لا تجعلنا محروماً من نعمات التي تنزل عن سائر
عنايتك ثم جعلنا يا ارحم الراحمين خالصاً لوجهك
ونقطاً شامساً ثم احسننا فرز من عبادك
الذين نعتهم اشارة البشرية عن التوجه
الى المنظر الا حده ارب فاجننا في فضل حرمك
الكبير ثم احسننا من شبانك الذين كفروا بك
الا بغير وشر بنا زلال نمر عنايتك ورحمتك
فضلك واطناك انك انت المقدر
على ما تشاء وكن انت العفو الرحيم
اربت ما نتقنا على حرمك بين خلقك
لان هذا اعظم عطيتك لبريتك
انت ارحم الراحمين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ٢٠

قلبا طاهرا خلق في يا لله سر الكنا
تف يا من في وبرد القوة شبتني على اهرک يا مجرب
و بنور العظمة فاشهدني على صراطك يا جبار
و سلطان الرقة لاسماء قدسك عرشني
يا اولي و باربع الصدقة فابهنني يا خري و نجات
الازلية فاسترني يا موسى و نعمنا للعلمك
القديمه سبحني عن ذنوبك يا سيدي و ظهور
كبيره شك الله ائمة بشر يا طاهر فوق ظاهري

و الباطن و من باطنك

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللهم يا ذا الجلال و الاكبر
العليه على و ظهورات من سلطانك بين الارض

۲۱
 و استمأء و حبیباً و حرمک الذریبہ انما اصل
 میا دین البقاء بان لا تعنی عنہ بدیع ^{ظہور} شمس خرقا
 و لا تحرم منی عن الذنوبی فرحم من لقا نکت و نکت
 المقدر علی ما شاء و نکت ہنت الغریز بقدر فیما یحضر
 تو لیت جرم عن وجہ ممکنات قبلت لے و جہس
 فلو نکت ذرت عن نفسی و عن کل ما کون و انا
 فی ظل شجرہ و صد نکت اذ ایا اللہ لا تدخر فیما لا یستغنی
 عما خلق بین الارضین و سموات ^{من حنظل} یا الہی فی حیات
 فربک و جن حبیبک ثم اکتف لے یا الہی ^{الضمان} ما کون
 عبادک و ما لم یفنی عن عرفان ربیک ثم اکتف لے
 من الذین ہم دخلوا جہنم و لا یتوبون و کونوا فی جہنم
 و انک یسئ انما فعل لک و غلم و اسی کم علی ما ید
 ثم حفظن یا الہی من عدلک و عنک لا لا تجبر رضا

ثم انزل على رسلك سما جبروت منقطع عن العين
وولفتي لرفعتك الا في هذا القميص الا طهر المنبر

الحمد لله

لا تبع عنى لان اشد ايد بكلفها مما حشنتى الهى الهى
لا تدعنى منفى لان الجاهه باسرها نهدتني ومن
شدي عنى نيك فاسرني لان عطاش باجمها
ووظل جناحى حركت فظلمنى لان اعداها
ارادنى وعند عرش العظمة تقا لظلمت اياست
فاحفظنى لان الذلة بكلمها شنتنى ومن نار حجرة اذ
فطمعنى لان لضعف لظلمت قرتنى ومن لظلمت
من ايا در ارتك فاقرب لى لان السور با عظمها
خذتني ومن سنادس سلطان ابو بركت فاحفظنى

۲۳۷
 فاضلنی لان افتقار بجزیره عثمانی و غنیمت تقدیری در قیام
 صد تیرگ فارقدی لان البلیا با کبریا در زمین و
 عرش جدیدی عندی تشعشع طلعت اجرام کائناتی لان
 الاضطراب فوجها هکذا فی اجزای فقریه تقاضای
 حوت و کلا غنیمتی لان منخضایا بطردا امانی
 سبحانک اللهم رب العالمین استکانت کما انزلت
 احریت انهارکس

هو الله اولسند الفخر والحمد لله رب العالمين

ان يا عبد كيف ذكر لك ما ورد علي في هذا البحر من
الذنبهم كانوا يفتخرون بجهنم والقيام في حضوري
والوقوف لدى باب وانهم لما وجدوا في حجبوا في
الارض البعيد قاموا في الظلم وفتنوا فاهم الكذب
والافتراء والوفى سقى ما شئت في ثمرات تنهم
واضدتهم وانك اطلعت ببعض الامور نسئل الله بنا
اوفقك على الصدق الخالص وتنطق بهي الناس
بما شئت ورثت اياك ان تنبى حرمنا او
تنقص حرمنا ذكر الناس بما اطلعت له الله يا هقي
في القلوب بما يخرج من فوك ما يبعدهم عن
النفس والهوى ويقرهم الى الله ربهم
اسمع قوله فانقطع عن الدنيا وزينتها وزخرفها وما

٢٥
وه انخلق في اوعياها فسوف ينفى كل ما انت
تشهد وتوفى ويبقى لك لترك فاجهد في الدنيا
ليكون مرادك ما اراد الله لك لان ما اراد
ينبغي ان يكون مراد كل نفس والاختيار لنفسك الا
ما اختاره لنفسك وامرك به لانه له والخيار وا
ختار ما اختاره عباده الاختيار من اولي الابرار
اسمع قولني والانشي ما يدور بك به هذا لعبد فوالله
ما امرنا احدنا من قبل وما نأمرك حينئذ الا بما هو
خيارك واهم اعلم ينقطع عن النفوس عما يمنعه عن
الورود في شاطئ حب الله واوامر فاجعل زادك في
القول على ربك الختار ثم نشر بك حبه وعمر فانه ولبا
التقوى والاختيار عن الانتشار وافع الهم واعمالهم
والاستقامة على امر الله المقدر الجبار واذا خرجت
عن تلك الارض ودخلت ارضا اخرى فاغسل رجلي
غسلك فارح الله ربك ورتب ما يوفى وما لا يبرح

٢٤
وقل اي رب كما طورت بلسانك عنك الاله طه
عنك هاججني عن عنائك بين الارض والسماء
فيا اله اسئلك باسمك الظاهر بان تنزل حينئذ
من سحاب رحمتك امطار قدس الطافات ليظهر
بها نفسي وفوق ادى عن رحمتك التي هم امرها بايانك
وحاديو بنفسك واعرضوا عن بوجاهتك وانك انت
على ما تشاء واذا فرغت من نفسك وليست تؤبك ضع
وجهك على التراب بين يدي الله ربك العزيم الوهاب
وقل اي رب هذا عبدك وابن عبدك قد التجأ اليك
وتمسك بنديل رحمتك وتشتبه بحمل عنايتك سئلك
باسمك الذي به هبت روح الغفران على العاصم
من عبادك بان تغفر له وتوحى ثم اجعاف يا الهى خا
لوجهك ومطيعا لاسمك وناظر الا شطر عنايتك
وقا بل حبك ومستقر على ذلك ومطمئن بفضلك
وموقن برؤيتك ومند عن ابرح نيتك ومعتز بانك

بسلاطانتك ومقر بعلمتكم وكبر بايتك فيا الله
 باسمائك الحسنا وكلمائك العليا واسمك الذي به
 هديت المریدين الي تجايات النوار جبرالك والظالمين
 الي رضوان عتر وصالك ولقائك بان لا تند عنى نفع
 وهو لا ولا تمنع عنى مجور فضلك وافضالك ولا
 تشغلك بايكهم رضائك وانك انت المقدر المنع
 الغريب الحكيم ثم ارفع راسك وقل لك الحمد يا الله
 على ما وقتنى على ذلك وسمعت ندا عبدك واذا
 تم عملك قل بسم الله وبالله ثم تولى عليه بسمائك وطابك
 ثم اذهب الي الدنيا ونهىات ربك واذا رايت اجبا
 قل يا قوم اتقوا الله ولا تفسدوا في الارض والله لا يماري
 مع الناس ولا يمارواهم ولا يمارواهم بالباطل
 ولا تند حضوا الحق بما عندكم ولا تقولوا ما لا تفعلون
 ولا تقنابوا ما نهيتهم عنه في كتاب الله ولا تفسدوا الارض
 ولا تباشروا ما يكبره رضى الله وعقولكم اتقوا الله يا قوم
 خلقوا قلوبكم عن ذكر الله فيهم كفرها بالله ثم البصاركم عن

٢٨
المشاهدة اليوم ثم نفوسكم عن التوجه اليهم ذكر والذات
بالحكمة والبيان ولا تجاوزوا عنها انتم به من رايكم
العزيز الرحمن زينو حيا كما انتم سبب الاندفاع والسننكم
بطلان الصدق وتلوكم بالخاص ثم اجعلوا له من
مهمرا عن كل ما في خدعة وريب تخلدوا باقوا بالذلة
الروحانيات لا تنكروا فضل الله ورحمته بعد الذي
تشهدونه بابصاركم وادماطكم من كل الارجاء خافوا
عن الله ومن خاف منه لمن يخاف من احد
ولا يخافه شيء ثم اخلق في الارض انتم الله وانتم
كونوا امناء الله في ارضه ودمج امره في بلاده ومننا
على ذكره بين عباده واتا بيا شبع لو تسع ما نصحاء
به هذا اجد وتقطع عما سوى الله ليشغل الله في صدق
نار حبه على ثمان نسيب حرارتها العباد وليست يفظ
من حرارتها النائمون وتندبها العاقلون فاسع في
نفسك ليظهر فيك ما ادا الله لك ثم اعرض عن الذين
يقولون ما لا يعملون ويتكلمون بما لا يفهمون فطوب

فلو لبنا له بئلا نتمتع عن الدنيا وتوجهه الجب مولاه وسمع
 ما امر به واعتز به عن المشركين ثم خرجت من الدنيا اجماً
 الله الذين قد سهر الله عن اشارات اولئك المشركين
 وكانوا من الموقنين والتوحيح عليك وعلى الذينهم
 امنوا بالله وكانوا من الثابتين زيارت، فرحبت
 بيسر وخباب من له محمد وعده وخباب شرف عليهم بهاء الله
 هذه زيارة تولت من لدن الله مالكت الاسماء الاجسامه الذين اقبلوا
 الى مشهد الانقطاع للفناء واستشهدوا في سبيل الله في رضى
 الراعيلهم رحمة الله خالق الاشياء وفادى الارض والله اعلم بدين
 يتقرب بزيارتهم الى الله المهيمن القيوم ومن اراد ان يزور
 كل واحد منهم فليذكره بذكر الزياره بسم الله الرحمن الرحيم

رحمة التي ظهرت ولاحت من افق فضل مالك الابرار
 عليك يا هادي الانام وهادم الاصنام اشهد بانك
 كنت بحبيب العظيمة يد البينضاء وليتية الفتى سدره
 السيناة ولامل الانشاء آية الكبريت انت الذب بك
 طوقه بياج كتاب الوجود بذكر ربك الغزير الودود

٣٠
عن الله الذين قالوا وظلمت بعد انى كنت لهم اية
الذكري من لدن ربك الألهى واشهد بانك ما فخرت
في امره والاك وبلغت ما امرت به الى ان رجعت الى
مشوات وانت الذى ما سعتك الأجاب عن ذكى
ربك الغزيرى لوقاب وما اضطربك سطوه الفجار
ناديت الكل الى الله الغزيرى المنجار طوبى لك ثم طوبى لك
بما صعدت الى جنة الألهى والرفيق الأعلى منقطعاً
فما خلق فى الأفتاء ومقبلاً الى مقر الأقسى وسدرة
المنتهى وسكنت فى مقعد الصدق عند الله رب
الأخرة والأولى يا ألهى اسئلك بهذا الشهد الألهى
استشهد فى سبيلك وهذا الدم الذى سفتك فى حبك
بان تغفر لى ولأبوى وذوى قرابى من الذين امنوا بك
وبآياتك واسئلك يا ألهى بهذا التراب الشرف وهذا الباب
المنيف بان تغفر لى ما قد ربه لاصفيا كنت الذين ما منهم
ضوءاً الاشرار عن التوجه اليك يا من بيدك زمام
الاختيار اى رب لا تدعنى نفعى ناخضون فى نك

٣١
في نزل رحمتك الكبرى ثم انزل على خبي الأخرق والاولى أنك أنت
المقتدر على ما تشاء لا اله الا انت العزيز الحكيم
هذه من البارة قد انشأها غصن الله الاكبر عن ضيائه الا نور
للذين استشهدوا في سبيل الله في سبيل نمالك البشر
بسم الله الهى الالهى

اول نور ظهر من شمس البقا واول ضياء لاح عن مشرق
الها واول تكبير يعلق به لسان الكبريا علية يا ايها
لمستشهد في سبيل الله مالت الاسما والتا طق بنا البها فيا
سروحى الت بما كنت في ايامك كلها منذ كل بذكر الله خالق
الارض والسما الى ان استشهدت في سبيله قررت عينا
يا ايها المؤمن بذكر اليها انت الذى اغضت عينك عن كل
شسمر ونوجهت الى الله خالق الانبيا وانت الذى اخذت
عن استماع الكلمات وطهرته لاستماع كلمات التخرجت
من فم مشيئة الله المهيمن الالهى وانت الذى ما تحركت

لسانك الأعلى في آية الله نوحيد الأسميا ^{٣٢} وانت الذي خبئت
خطوة الأعلى سبيل رضاه الله العلى الأعلى وانت الذي
ما ارتفعت يدك إلا إلى ذيل الله الذي به تفتتت أبادي
أرجاس كل الأنبيا فيا حبذا لهذا المقام الذي فزت به
تالله هذا مقام الذي اراده الله لنفسه الفادرة على الأسميا
وان هذا مقام الذي اراده كل الأنبيا اذ يصلين عليك اهل
لحج البفا واهل ملين الاسما واهل الغرقات المحمل واهل الجنة
الأعلى تالله الحق بك تفخر من في مالك الاسما طوبى لك
يا ايها المحرق بنا سريرة الله ثم طوبى لك يا ايها الناطق
بذكر الله ثم طوبى لك يا ايها الناظر الى شطر الله بوجودك
قرت عيون المكنات وباستفانتك استفوهت المقاب
والكينونات وباشغالك بذكر مولات قد طلقت لسن
الكائنات على ننائك يا ايها المستور من شمس العبادتك
في آياتك كلها بين اسهام البلاء من ابادي الأهل وما
استرحت لحد من عن الشتم والأذى والبيت ما نفت

ما فتحت عين الأيمان لئلا تشاهد ما ورد عليك
 من اول الظلم والطغيان يا جبرئيل وسارح الأيمان
 لعن الله الذين ظلمت آلائهات حوريات الجنات
 ينوحون ويبكيت على ما ورد عليك في سبيل الله
 العزيز المنان واهل القفر غرقات البقائشقى فبايت
 بهما نزل عليك من سهام البلاء وسيوف الأعدا
 فخذ الله الذين ظلمت وقتلوك من غير حق فوا حسرتا
 لهم بما فعلوا نوح سكان مدائن الاسما واهل الجفاناه
 اوقدا خذت العقلة كل البلاد على شئان يسفلون
 العباد وما الذين ما فتحت شفناهم الا على ذكر الله وما
 تحركت اجسامهم الا في سبيل مرضاة الله وما ارتفعت
 اباديهم الا الى باب عناية الله وما رقت عيونهم
 الا على جمال الله وما سمعت اذانهم الا كلمات الله وما
 استنشقوا الا سرحيه الله التي هبت من قطب الرضوان

٣٣٤
بإذن الرحمن اشهد بأنك قد كنت في أيامك كلها مسلماً
بذكر الله المقدر الميثاق وما تقست الأبنان يا ليت
عرفوك القوم وما قوتك لتغنى على الأوقات ببدائع
الأحمان في ذكر ربك المقدر السبحان سبحانك اللهم
يا الهى فاقهم من قهره وانصر من نصره وادكر من ذكره
واحفظ من زامره من ايدى الأشرار اذ أتت ذوالجود
والافضال وأنت شديد النكال احسرتك اسلك
باسمائك الحسنى وصفاتك العليا وجمالك الذى شرف
عن افق البقا وانبيائك الذين ارسلتهم الى اهل الامكان
وبدو معهم آلق جبريت فى شوقك واشتياك
وبدو ما تمهم القى سفلك فى سبيلك بان تأخذ الذين
ظلموا ولا تدعهم فى الأرض الا تمهم بالهوى ينكرون
جبالك ويسفلون دماء الذين ما فتى شفقهم
الا لذكرك احسرت ان غياذك الا شرار يديك

يُريدون ان يمنعوا حبائك الاخيار عن ذكرك
 يا طاعة الخناس اقميت باسمك القهار بان
 تطردهم الى سفلى النيران اذ انك انت الله لا اله
 الا انت العزيز المستعان وصل اللهم على نبياك
 واصفيائك واوليائك الذين استشهدوا في
 سبيلك حبا لربك وهدى لذي انقطع على
 امكان وجعل قلبه خالصا محبا يامليك الاكوان
 واستشهدوا في سبيلك يا من في قبضتك
 ملكوت ملك السموات والارض وانك
 انت المقدر على ما تشاء لا اله الا انت ا
 لغفور الرحيم والحمد لله يا محبوب العالمين

ومقصود من في السموات

والارض صبح

نحمدك

هو المقدر المتعالي العظيم
٣٦

بسم الله الرحمن الرحيم

يا ايها المظلوم قد سمعنا ما شئت به الله
وما وعوت به الله وما ناجيت به الله ان
ربك اله السميع وانه لهواير ^{لعله} وانه لهواير
وانه لهواخير وان عند علم ما كان وما يكون
اياك ان يحزنك ظلم الادماء ان احببنا
صبر ربك المقتدر المهيم القيوم ان كنا
معك وسمعنا ما تكلمت في الله وزيارنا
ما ورد عليك في سيد ربك المشفق
المعظوف بسبحك فيما يرد على الادماء

بسم الله

٣٧
بل ضيائهم على اللارواح من الذين يتكلمون
بأهوائهم ويدعون بالاذن الله لهم كتبهم ^{محتوم}
هم الذين يدعون في الله سراق الدنيا بالله
وفي لعنهم يكفرون بكالك الغيب والشهوه
للكفر من السجن ان اعرف مقامه قد جعلته
الفردوس الاعلى لك ولم يملك من اهل البرهان
وسيجنا لمن ملك وكفر بالله الغر المحجوب
انه آمن بالله ثم كفر وانكر بعد ما اقر بشهد
بذلك ربك في هذا المقام الحمد لله

يخلصك وانه ينجيك ^{٣٨} فضلان
عنده انه لو اوتى ملام لغرب ^{٣٣} يحمل ^{٣٤} يحمل ^{٣٥} يحمل
فا صبر فاصبر ان العاقبة للذين صبروا في الله
واتبعوا صراطه الممروع لا تنظر الى
الناس وظلمهم ببرحمته الله التي سبقت
من في الوجوه ثم اعلم بما امرناك ولا تنس
ما سمعناك بك القعدة والقوة اذ كنت
قائما لدى العرش ولما وصيتك بهارانا
لهي كلمة المنزلة في كتابنا المحفوظ ليس للصح

اسم جمال و شریفین او بوده و خواهد بود
 و از فضلهای البرحق آنکه ترا بعرفان مطلع ^{است} یا
 و مشرق بیات فاسر گردانید و اکثری لذ
 حلق از این مقام بلند اعلی محروم و محسوسند
 انک اشکری ربیب الموعظ اللکریم جناب جمال
 علیهم بها از شما اظهار رضا نموده طوبی
 لک بماقرت برضائه و وفیت بميثاق الله
 رب العالمین لا اقبلن اعمالک فی سبیل الله
 و ذکرناک بعد مرة فی هذا السجین العظیم و انبیه
 و در باره شاکت نوشته بودی ان از صبری
 و لا یخون

۳۶
ان یتکلم فیك اللہ بالمعروف لذلک قضی
اللہ منہ قبری و فی هذا جین البرکة انما
البرہاء علیک، و علی من احببت فی اللہ

منزل ہذا الرق المنشور

بنام خداوند یکتا الشاہدہ بعنایات

رحمانیتہ و فیوضات ربانیتہ فاشیر بامر

و از مائدہ بقطع کہ اعظم نعم اللہ است

مرزوق کردی ذکرت لدر المظلوم مذکور شد

و ندایت اصفیافت فصرحت در بارہ

صالح بن محمد

ولكن تجرعي انه يوفى اجور الصابرات وعلمه

الصابرين به نفسى كلمة نال ليقه ازل كاد

در باره جناب جارى شده لا بد غير ما حكم الله

تلكم غوره ولكن بايد در كل احوال جناب

بجلمت متزله در الواح اللبنة ناظر باشند

وبان متمسك تا از بر آك حجاب اعراض

نماند ان الحكمة عز اللواتك امر الله الهة

بها في اكثر اللواتك ليس للحدان يتجاوز

عنها اقل من الشعر هذا ما حكم به الله العزيز
الحكيم من اتبع امر الله ينصره الله فضلاً
من عنده ويرفعه باحق انه هو المقتدر
القدير ان المظلوم ما اراد لنفسه
شيئاً ويامر اجابته بما امره الله
به فحق لوح حفيظ لا تخزي من شيء
انا اخزنا لكم اعظم عاخرتم لانفسكم
وقدرنا ما تفرح به افئدة العارفين
اه افرمي بذكر ربك انه انزل لك ما

يبقى به ذلك، بدوام الملك^{٢٣} والملكوت
يشهد بذلك ربك، العليم الخبير
البرهان، عليك، وعلمك، وفاتك،
وبشهادتك، لك، عزيز، عليم

هو الناطق بالحق في ملكوت سبعين ٤٣

يا من رق العدل والادب واطلع لصدق والظرف ان المظنوم
يسبح ويقول بنوح وينادي الله العزيز رؤس اولياءك ^{كبير}
الظلمة وهاكلم بطرد لتقوم ^{ينبغى} لدهم الجاه ان ينهروا
الرب ببيانهم ويعطوا الناس باعمالهم وخذلهم ^{اثر العمل}
الفردج اثر القول ^{تأثير} رقيب ^{مستند} بهاء ^و بهاء
قد ان الانسان يرتفع ^ب بمانته ^و عفته ^و عقله ^و بهاء ^و بهاء ^و بهاء
كذبه وجملة ونفاقه ^{لعمري} لا يمو الانسان بالزينة
والثروة ^ب بالاداب ^و المعرفة ^{اهم} ان التمر ^ب
وظنون ^{ترهب} شهده ^{ان} كجاس ^{مقام} ان نفوس
ومقام ^{رجل} كلكه ^{از} ضلج ^ا كذشته ^{ان}
ربر ^{طرح} تقدس ^{فرگاه} فلسه ^{ان}

باب

بار نفسی موصوفه ۴۵ الای صفا تفردات
همه است فریسی می نبوده و نیستند مگر قلم
و قیدین عبیر الشکر اکثر از عبار بادیم
النس دارند بکفوه از دریا هم سو بر بر اقیان
ترجم میدهند از معنی محرم ^{بهم} استند و از
سوق آیات الکرمنیج و نظرون ^{متشبه}
ان راه جنب بمرود بنده بر صفا او ام
و فرق سبحات انام اللام بیدانه ^{منظر الوعر}
واللهم و مالک و یوم لقیام ^{انچه جنب بیدانه}
در باره بعضی از تبیین ^{ذکر بعضی است}
تدریسی با کتی بعضی از نفوس غافل در باره

بهم حق ساینده و بتخصیص امرش مشغول و اسم آن
 حضرت و تبلیغ گذشته از مع آنکه اینج شریط
 بسفین از افق سموات الی افق المشرق و المخرج
 بر منصف لواء و بصیرت آگاه که حق صبر جل جلاله
 در لیل و ایام با نخبه سبب الرفاع مقامات و کلمات
 ان ناس که کلمه زنده و تعلیم نفع ابره بار
 چون شمع مانی صبح مشرق و لاجئ و با حقه الله
 شمس استقام مالک مقامات طوبی
 لمن نبذ ما عند العالم جهاد بمنزلة مالک الله
 قد آتاکم ترانہ طاقه حول عوفاک و ناظر
 الی افق حولک و منتظرآ به تجلیه الی الوارثه
 استک و محبوب فهدة بعارفین و مقصود

۷۷
 مقتربان بآن بجز اولیایک مستطین عجمی معلوم میسکنند
 ارادت زینیم بطول از تقوی و نور هم بنور انقطاع
 بجزود حکمت و ابدان لادله کلماتک من خلقت و انوار
 بن عبودت استقامت استقامت در تقصیرت زان
 لادله اللات عزیز الغفور یا ایها الناظر الی الوصیه
 وارادت آنچه که سبب عزت کبر است از بعضی از
 که محض و کجی نسبت میدهند ظاهر شد آنچه که فواید صدق
 و امانت و عدل و نهف بر تقدیر مع آنکه کمال عدالت
 درباره شخص معلوم که هر چه کبر است عیناً آنچه که عین کبر است
 و از قبح ذکر شد آنچه سبب اکرام و انتباه است چنانچه
 که شایسته تقدیر شود در اجماع کف اثر ظاهر است بالله الام و حوله
 بر تفضیح امر آنه قیام نمود ستر انصاف و درید نه جسم خود زنده
 نمود هرگز آن اعمال بعضی دیگر بر عزت آنها او غلبه نمود از حق
 بطلب نفوس غافلانه سواد میفرماید بر رجوع و انابه آنه هر

الفشار و هو الفضل الکریم ۴۸ این ایام باید هر یک با بخار و اتفاق عمل
 نمایند و بصورت امر الله مشغول کهند و کسیر نفوس غافله فائز شوند بجهت
 که سبب استخار ابراست ^{علت} بار خدای اول است سبب است
 شده هر جن بر در هر اخذ نموده و بجهت است حبهت مع کور و مال است
 خود و حساب بصیرت علم میدانند از جمله عرفان ملت اسلام بعضی از آن
 نفوس متشبهند با آنچه که سبب تنبیر و انزوات ^{بجهت} لعن الله از مقام
 و بر غرور بیغزاید از انسان باید شمر بر پدید آید انسان به شمر
 بفرجه روح بمشابه شجر به شمر است و شجر به شمر لایق نار این نفوس
 در مقامات توحید ذکر گفته اند آنچه که سبب ^{عظمت} است از برای ظهور
 کسالت و او نام عبودیت ^{خود} در حقیقه فرق سو برداشته اند و خود
 حق پنداشته اند ^{نقش} حق مقدس است از کفر در کفر آیات او
 ظاهر آیات از او است نه او در دفتر دنیا کفر نکور و مشهور
 کتابت اعظم هر حساب بصیرت ادراک مینماید آنچه که سبب حصول
 بصیرت استقیم و نبی عظیم است در تجلیات آفتاب است

۲۹
 نماید اندر شرح عالم و احاطه نموده و لکن تجلیات را از او ظهور آید
 بنفس او نه نفس او آنچه در ارض است همه بشود جا که از قدرت و علم
 و قدرت است و او مقدس از کس ابن مریم سفیر بود به فضل آنجا و کجا
 آنچه بود که علماء و حکما از آن محروم اند حکیم سبزواری گفته اذن و اعینه
 یافت نمیشود و الا از منزه سوره طور در هر شجره و در لوح یک از حکما
 که از بسط حقیقه علم آنحضرت بحدیث مذکور مشهور خط بنفسم اگر این کلمه
 از تو بگوید چو نرسد آن سو که از اعیان مقام عالم مرتفع است نشیند
 اگر شنید و حفظ جان و خون تو را از جیب منع شود چنین شخص قابل
 نیست و اگر شنید از سبب محروم بجهت بار و در قول خود خواندند و غیر
 ننگ اسم آنافضحا فی تصور و هو الداء ^{الضعیق منه العلماء و اهل}
 و الفقهاء و الدلاء ^{الفضل} الا من حفظه الله فضلا من شکره و غیره
 قد یأمله العلماء و اهل الفاء و الدلاء ^{قد از} بدقتی چون عالم
 ارتفع صریح استعدت ملکوت بسیار صفا و خضوع نیز ذکر عند ذره
 العزیز العظیم تقوا الله و لا تتبعوا الظنون و الدوام ^{تقیوا}
 من انکم بعین بین و یقین بنیر سبحان الله کبریا ن بیان

این مظلوم از اظهار آن توقف بمنفعه ۵۵ چه که سکران در حینقا: ن سزنده نر
الحفظ من الله رب العالمین انا توکلنا علیه وفوضنا الامور الیه و هو
حسبنا و حسب فیئ هو الذی باذن و امره اسرق نیر الیقین از من
افق العالم طوی لمن شهده و عرف و وید للمعرفین و المکر بن
ولکن این مظلوم حکما سو حست دشته و میدارد یعنی انا نتمه حکمتش ان محفل
من بوده بلکه اثر و ثمر در عالم از ایشان ظاهر شده و باقی مانده ^{بعض}
ان تفویک مبارکه لازم طوی للعالمین و طوی للعارین و طوی لیسما انده
فی الامور و تمسک بحبیب علی الملتین اهر الیون از احفاد و معین
و با و نام جهلده هممتک و مشغول بشان با و نام متشبهند که فخر ان مکتوم
کر نیز از عهده ذات حق قبل حلا از حق بطیب تا حجابت جلدت با صبح
بردارد تا کله اسباب حفظ و علو و سمو و بیا بند و شطرت کیتا
بشاید کلمه الله در ورق اول از فرودس انا از قلم ابریزد
بر اثر سیکویم حفظ بین و حسن مستین از کبر و عوم اهر عالم خستیده الله
ان است سبب الکر از برا حفظ بشر و علة کبر از برا صیانت درک
یا در حقیق آتیر موجود و ان انسان از انچه شایسته و لدیق نیست

بسیار در کتب میفرماید و نام از حیما که آمده است و لکن این مقوله مخصوص
بعده هر کس در این مقام نبوده و نیستند کلمه الله در ورق دوم از فرض س که قلم است
در این صحن منظر قدرت و مشارق اقتدار عزیز ملک و سلطان در رؤسا و ائمه
و عیما و عرفا انصیحت میفرماید و بدین متمسک بآن وصیت مینماید او است
سبب بزرگی از برانظ جهان و کسنان و فرکان سستراکان دین سبب قوت
جهال و جهالت جبارت شده بر آستین کوی آنچه از مقام بلندین است شغل
افزود نتیجه با الله هیچ دریغ است سمعوا یا اولی الامر انتم اهتدوا اولی الامر
کلمه الله در ورق سوم از فرض س که باین انسان گویند ناظران انصیحت
مانیفک و خدا منتفع به عباد و ان کن ناظر بالعدل خیر لک
ما تختاره لنفسک ان الله امره برفعه الخفوی الی استاذ العزرة و القدر
و غیر نزل الغرور الی افسر مقام الذلله و الله سار یجرب الیه
یوم عظیم است و نما بزرگی در لوح از الواح از سار شست
این کلمه علی نازل اگر قوه زرع تمامه بقوه ساسمه تبدیل شود
گفت لایق صفات است این نما است که از افق است مرتفع و الله
این آذال آورده لایق صفات نبوده و نیست طویل است معانی

و دید لغت فاین کلمه الله در ورق چهارم از فروز گسالت ۵۲ یا عوبت به
 از حق خبر بگردد بجلبید مطهر سوط و قوت سواز شرف نفس و نور حفظ
 فرماید و بانور عدل و هدایت منور دلش از حضرت جگرت ه معنوقام
 در امر منکر طاهر اول فقر سلطانی ممالک فضل و عظمی حضرت ^{عظمت} است
 در آن قوت سید برین تیر سیر و است ^{عظمت} با خط و علی است ^{عظمت}
 سلف نیکه غرور اقتدار و اختیار او سواز عدل منته نماید ^{عظمت}
 و شرف و عزت و صفوف و الوف او سواز تجلیات ^{عظمت}
 محمود است او در ملائحه دارا مقام ^{عظمت} است و در ^{عظمت}
 بر کمال امانت و محبت الوجه مبارک لایم طوی ملک ^{عظمت}
 نفس و غلب غضب و فضل العدل ^{عظمت} و اللیاض ^{عظمت}
 الاعتدال کلمه الله در ورق پنجم از فروز گسالت ^{عظمت}
 و نعمت عظمی در رتبه اول فرزند بوده است او ^{عظمت}
 وجه و معاین و ناصر او خرد پیک حسن است ^{عظمت}
 با و مقام ایشان طاهر و مشهور است دانا و معلم ^{عظمت}
 در رستان وجه و است راه نما هواری ^{عظمت}

۵۳
بیا ازین ترتیب او عنصر خاک و دارا کوهر پاک شد و از آن
گذشت اوست منطیب اول در مدینه عمل روز هفتم چهارم
بشارت ظهور منور غنی اوست و آنرا گفته اند که در اول دنیا بر
معانی ارتقا جت و همچنین باراده رحمان بر منبر پادشاه مستور بود
نطق فرمود از اول بشارت و عهد ظاهر و از آن زمان خوف و امید
دالا و عده و وعید بیم و امید با هر و با این دو عالم نظم عالم
محکم و بر تقد تعالی حکیم ذوالفضل العظیم کلمه الله در وقت
مقسم از فرود آمدن سراج عهد داد آ او را بیادای
مخالف نظم و استقامت خواگوش نماید و عقود زان
ظهور اشک است بین عهد در این کلمه عهد بحر حکمه الله سراج
دفتر عالم تفسیر آن و کفایت نماید اگر تمام باین
طهوز منزه کعب شمس کلمه یوم یقین الله کلمه من سعة
از انقی سماء دنیا طالع و مشرق است هر شیوه مقام این
بیان و بنسبید چه که از علیا مژده شجره قم است

نیلو^{۱۵۴} حال نفسیه شنید و فایز بر آرزویم آنچه
از آراء مشیت آله نازل آن سبب نظم عالم و علت اتحاد
و اتفاق ایران است که در نظر آن اعظم و بجهت
الغظیم کلمه آله در ورق مفهم از فرجه کس اعان
دانا یان ام از بیگانه چشم بردارید و به نگاه
ناظر باشید و بسبب سبب حجت و آرایش
عموم اهل عالم است بشود جوئید این کلمه
عالم کیوطن و یکقام است از افتخار که سبب خنده
بگذرید و با آنچه علت اتفاق است توصیف نماید
اهل کعبه افتخار بعلم و عمر و اخلاق و عواش
شبوطن و مقام از اهل زمین قدر این کلمه
آمانه و برانند چه که بمنزله کثر است
از برار در یار دانه و بمنزله افتاب است
از برار جهان مینا کلمه آله در ورق مفهم

۵۵ دارالتعلم در ابتدا اولاد و
بشم از فرزند اعم و بشرط این تعلیم دهند تا وعد و وعده مذکور
در کتب الکبریٰ و از منافع منع نماید و بطراز
اوامر مزین دارد و کتب بقدریکه بتعصبت و حسد
جایزه شجر و منتظر کرد آنچه از صورت در کتاب
بر حسب ظاهر نازل نشده باید امتناع است عدل
مشورت نماید آنچه پسندیدند محرر در آن زمانه
یلمم است و هو المذیر العلم از قید فرعون
بدون مقتدر شده باید بهر شیء تابع منتظر
کفو و همچنین خنای و عالم تا عمره علم در کسیر
اسن مختلفه منابع زود و فخر کرد و جمیع ارض
مدینه و واصره و قطعه و واصره هر دو کلمه
در ورق نهم از فرزند اعمی بر اثر میکنی هر امر که

اعتدال این محبوب ^{عاشق} تجارز نایب سبب ضرر لغو در تمام
اثر غریب ^{شده} نگذرد نماید ^{سبب} اضطراب و وحشت ^{اثر} این عالم
آلت جهنمیست ^{بمیان} آمده ^{هو} قدرت ^و شقاوت ^ظ ظاهر
که شبیه آن ^و چشم ^{عالم} و آذان ^{ان} ندریده ^و نشنیده
اصلاح این مفاسد ^{قوی} قاهره ^{مکن} مکن ^{نه} مگر با ^{کار} کار ^{الک} الک
عالم در امور ^و یاد ^{در} مذم ^{بهر} از ^{مذ} مذ ^{اهم} اهم ^{بشنید} بشنید ^{نذر} نذر ^{مفلس} مفلس
و اصلاح ^{الک} الک ^{تمسک} نماید ^{اسباب} اسباب ^{تجلیه} تجلیه ^{غریبه} غریبه
موجب ^و لکن ^{از} از ^{افتد} افتد ^و عقول ^و ان ^{ان} ان
که قادر است ^{بر} تبدیل ^{هو} هو ^{از} از ^{ارضی} ارضی ^{کلیها} کلیها ^و سهمت ^{ان} ان
سبب ^{هلاکت} هلاکت ^{سبحان} سبحان ^{ان} ان ^{است} است ^{تجلیه} تجلیه ^{مست} مست ^{ده} ده
یا شد آن ^{مطیع} مطیع ^{قادر} است ^و با ^{مرد} مرد ^و حرکت ^{بغیا} بغیا
تعالی ^{القادر} القادر ^{الذکر} الذکر ^{ما} ما ^{هو} هو ^{بامر} بامر ^{الحکم} الحکم ^{المستین} المستین
یا اهر ^{باین} باین ^{اول} اول ^{منزل} منزل ^{هر} هر ^{یک} یک ^{اصغر} اصغر ^{از} از ^{کوه} کوه

از برابر جحف ان المظلوم هاهو الله اعظم وارفعكم رجال
 بیت عدل و وصیت بنیائیم و بصیانت و حفظ عباد و امام و افضل
 امر سفیر ما یم باید در بیع احوال و عیال و عیال و عیال
 لا میر اخذید الا لیر لغیر توبه الی الفقیر و لعدال افند
 حق المظلوم من الظالم و لا یمن عیال ما امر به من لدن امر قدیم
 یا حیدر قبری علیه السلام و ثنائی فصیح و کمال عالم
 احاطه عظمه مع ذلک سبب الجفون شده نه فرج و سرور
 چه که بعضی از در عیان محبت طغیان عظمه اند و وارد
 آورده اند از آنچه که از ظاهر قبری و عیال ایران وارد
 شده و کلمات قبری نیز بجز و ماورد علی عیال
 بر عیال اجناب الذین ینسبون انفسهم الی نفسهم و یرکبون
 ما ینوع به قبری و کلمه مکرر است این بیانات نازل و لکن
 غافل بود نفس خشنید چه که اگر نفس و مهر مستعد

میوندر از حق بطلب مهر و ثایید فراید بر زبان جموع
تا نفس مستیاش باقی حرم و خطی مویب امید آنکه
یاد بخشش آرزوی درخت رحمان کجاست افزانید و لغواز
عفو و عطا مزین دلجو و همچنین حفظ فراید از آنچه سبب
تضییع امر اوست مابین عبدالله ^{بن} الله هو المصدّر القدر
رهبان مغفور الرحیم کلمه الله در ورق دهم از ترس
یا اهر ارض انزفا و یا حدت ^و حشانه بعضی قبول ^و فاعز
صاحبان بصیرت نمانند ^و بسا یکی سبب روح
است این امور از صلب فتنون و لطن او نام
و متولد لایق اصحاب دانش نبوده ^{بعضی} نیست
از عباد از قید و بعد در بنفاد ^{بعضی} عباد
و بعضی در باب القبول متوجه ^{مطلوب} کجاست نبوده
از ما عند کم بگذرد و یا ^{بسی} ناصح امین ^{بسی} ماه
تمت جوسد لاخرتوا ^{بسی} لطفه ^{بسی} عما فلت

لهم انفاق عند الله محبوب ^{و مقبول} ^{٥٩}
واز سجد اعمال مذکور انظر وانتم اذ كررنا
ما انزله الرحمن في الفرقان ويؤثرون ^{نفسهم} على انفسهم
ولو كان بهم حفدة عتة ومن يوق شح نفسه
فانك هم الفاضلون في حقيقة ابن كلمه
مباركه ورايهم مقام افتات كعبه
طوبى لمن خاف رافاه ^{البعاء} على نفسه انه من اهل
في السفينة اكرم آء من الله بعلم ^{انهم} انكليم
حضرات افتان واهل بيته ^{حضرة} وعندي
فاثر ^{عليهم} وحقني بندي بن سندر
بها وانه وعنايته خسر واز لائس وصال مرزوق
نستد الله ان يقدر لهم خيرا اللخرة والاولى ^{انزل}

عندهم من آلاء فضله وسماوات رحمة
بركة من عنده ورحمة من لديه
انه هو ارحم الراحمين وهو الفضل الكريم

صلى الله على سيدنا محمد وآله
والسلام وفضلنا وادناها وهو لها ورحمتها

ببر ودام اسمك الحسن وفضلنا
والعقدين
ثم حفيظنا من سرا
حفيظنا لمن است
القدر

بسم الله الرحمن الرحيم
صدر رحمت المنعم اقدس حضرت مفضل را این دست نامه از کوه پارس

بر ارض مبارکه رصفان بمذول داشت و از این دو در عیب را بسوزانید
ایش شد اقرار افاق حمت الهی و انجم سده فضا را تا با یغیاغی
و عیاغی نامها را بنجاب که بر کوه شامخ برین بگو امام و به معلوم حاصله و با

هر کلمه از کلمه شکر شد به بنام حمت و از آنکه سر استقامت و استقامت

علا هر است فضا الهی و عیاغی شکر که بنجاب را از نموده احدی علم کند
این مقام و در لیالی و ایام بزرگ و شایسته شکر و کلمه که در عیب و ممنوع و غیره

بجای آوردن ایوم و در کرب و عیب و غرق شده اند و غرض نیستند

ولانها ثوب نسد الله ان ينزل اوليا له لظرا لستغيبه العباد

بفئدة الامم انه هو الفضل الكريم هو الغفور الرحيم قاصدا لعمه

لله محمد فاشهد ودر جوارسكن باصفا قار و انزلهم من العطاء

ببجوه العرفان ام وجوه الاديان ربك هو مستدر القدير او بار

رزقنا مظلوم كبر برسان مخصوص تمسك به بعنايت شفقت و

سبح عبد الله ربك ربك تعجب عيونهم في يوم الابد ليحسب

من افنى في فضلك و عيان نبيك العا لم ننته بك بكم اسم الله

و في الذين حطهم الله قلوبهم من ان يرضيتم و ان يرضوا بهم

فكننا به الحسين اسمره لادهوره

هو مشرق اراق قلبه ۴۳

چون عشق و محبت الهی بر وجه توفیق منور هر قلب را مستعدت پذیر

منور دانش فرموده قلب عیون است از بر این استوار است

سجده الله این است که هر کس که نور ظاهر بر او برسد بهر جهت بر او

عالم الافلاک است نفی نفس بر توفیق عالم و در طلب او از برای

نفی که عیون را یافت و بگوید است مشتاق قلب اعجاز است

میدهد بر این که توفیق منور و از دست نماند که به توفیق نصیرت است

کرد در صورت سفر هر چه نمود در ذکر و بر او هر که در دنیا نماند و از دست

در حفظ اسم بجهت نماند الاصل و در این است که عالم را کس که در

۴۴
 لا سدره و الحمد لله في افئدة الاولياء بما يستقنن كثر حبت
 وجعتنن فاراً ابلغنن التذرات فحسرتنن التزجراك انت
 انت ارحم الراحمين والرحيم الاكريم لا اله الا انت الغفور الرحيم

هدايا خرافه و امانه

يا سرور ديار و فرخ ابران التزجراك انتي محروم و در عالم الشفا

و شفا محمدي بموهوم سجدتنيك امر در متصو عالمان
 امه

ظاهر و كرامت بر حق محموم دعوت سوسه و لكن التزجراك محروم

در حضرت قيوم و عنيات آيات و ظهورات و بكتاش

يا نصيب ناره لزلته اجمدا لورقه بمهزنت سد و فارشند

۹۵
و بان تشک منهد و از غم تراش نصیب بردا طوبی
دل بر جوان و حدیک الحراطه الله المستقیم و بنا و العظیم
مسطلبیم ترا می دید فرماید تا در کتاب حسین از کوفه ذکر
پا ش رویش شکر شکر باشی ای مقام عظمت در در
برایت و باسم حق حفظ نما ای محب و زلزله عیدک و عطا

فازت بهند ای مقام العظیم

بر الميمنت ما كان وما يكون ٤٤

يا ايها المفسر اسع نراء المظوم انه ذكرك بما وجدته في الفئدة والفتوب
وشهد بما شهد الله قد خلق الاشياء انه لا اله الا هو المهيمن القيوم وبشر العباد
بيوم التنا والفر فيه بياد المناد الملك لله رب ما كان وما يكون قد ظهر
والفخر ما كان محزوناً في كثر العلم ونطق الامم ووجه الملوك الملك لله ملك
الملكوت المنحة البلايا عن ذكر الله فاطر السماء قام قال قرآن الوعد
وهذا هو الموعد انك اذا تزوت بانزل في المسبان في يوم ^{الفرح} ظهور
قال امر الله لك محمد بما يقدر من كاس من فاكه وبتنيز الاعدت ^{على}
والذرة العيا وذا كثر في سجن عفا ارسيت اما عبدك ودين عبدك
اكون محترفا يا ايها البربر ولا تأفك ^{على} الستر بها اعدت في رخص
المشركين من خلقك وافئدة المعتقدين من عبادك استلهم ما في الذي
بتجليت ^{على} الحكيم في طهر عرفانك ونسب الخلد في ما تحب بان تحب ^{على}
ارسلت منقضا عن حزنك ومتمسكا بحجر عظمك ارسيت ايد في عا
ذكرك وشانك والقيام ^{على} ما فات عني في ايامك انت الذي شهد
بقدرتك الكائنات وبما ينزل الموحجات لا اله الا انت الغفور الكريم

هو ان خلق فی ملک ربنا

در ضرب قدر تقدیرنا جسمی غافلین با تمام مهای پنهان و خضر
 عباد و زکمر او بفرزند بر سر تفر داد و اند خلق بی چاره راز حق
 محروم کفر و از تاس مستخرج حالیم بعضی از نفوس مشغول
 جد و جهد اگر بر بندگان حق مبتلا لرزینند قدر الهی
 مقصود اجمال عجز و استعجال از تو سست مینماییم بخبر راز شریف
 مخفا فرمائی در نظر سزده نهم و ضمیر قل اعلم محرم ربی شهید
 آن ایوم یوم یکم و الامر امرک استکمال حکمت و حکم و حکم و حکم
 و العظیم بان تویدر عی مایر شمع به امرک بن خیا درک آنک

انت المقدر علی ما تشاء

لا اله الا انت المبین

المقدر

کتاب از غم غم حجاب ظمیر ناطق و اذیت حکام طوره عرش بصره در این شهر
 و بسته و احوال مردم بر او ما بین انوار مشرق و مذکر است که در قید انوار
 اصع نازل شد چنانچه در کتب مواضع آگاهی هر شیوه از کتب علمی
 ایران عباد و پیغمبره سلاز تقریب رخ نموده و نمایند از جهت آخر سطوت
 املا و حائره و این همه مظلوم در لیا له و لایم به صبح قهقرا حجاب تر خرق
 نموده و کین عین غرق حجاب در بیخ هر صحاب اوانام انوار آفتاب حقیقت را ستر کرده
 عباد در وقتین آن در امور و لایق قید نقد نمایند از کتب متع و در کار
 ابر از خرمین و ناطق هر خط بر ابر الکر و لکن منتهی در حال من غیر وقت در این صورت
 دارد یک شکر با در قمر و با در شکر و در کبر و نایک و قوی که احمد
 یا ناکر الملکوت و در همین عا اجمود است چاه جلت استکبر منتهی
 ال انوار و جهک و نخبه یا ناکر و ناطقه بزرگ در ناکر است
 اشک با ندر قید نفس لایع اشتهار و انوار امراک بان سخن در کمال
 شکره سجد عطا کرم و شکره با ذوال را و در کتب این است المقصد از

العلیم

الکریم و زوت

۵۹ براسع الحیب

قد آتوا بسید و سید و غایب بعبودیت و جلال و کبریا
ترازی خربت من الوطن قاصدا تمکات الاعلی و الاعلی
الاعلی لاکون حاضر ارام و جهک و اجد نجات و عینک
و کسم صرتمک الاعلی و اقر الظهور باموال الوری
و رب العرش و الشکر اشهد بالامر و مقتضی مناسبتک
انیتنی و ایدوتنی الی ان قطعت البر و ابر و حضرت لبر
الذی فتحه علی وجه من فی رخصه و سماک درایت امواج
صحتک و حکمت ما سمعه الحکیم فی طور عرفانک حکمت باموال
باکک الاعظم بان تقدر الی ما تقر به علیه و یستغنی قلبه من شرح
به صدرر انک انت المقدر علی ما شاء و لا اله الا انت
الفضل اکرم

مولد السبع اعلم اعلم غفوة

كتاب من الخزون الى الله عز وجل ان يشرب كذا في شهر ربيع
 ربه الرحمن يسبح من ربيع اربع صد لفة العرفان قد اتى من
 قلونا في العلم وستر أعمالنا الصداقانا انزلنا الآيات
 اظهمنا البينات وانزلنا القرآن بما يقع به مقاماتهم
 طوبى لسبحنا فابصغائه ولبصيرنا ما ظهر من ارادكم الله
 الارباب الله حضرت كذا في العلوم وكذا في
 آيات لا ينقطع عرضها بدوام ملكوت
 العزيز الوهاب انك اذا فرغت باننا
 وشرب حق الروح من عطاء مولد الروح
 قال الله انك الحمد بما سئلتني لوتريه وود
 الى شربك الوارك واليتى
 مظرف نفسك ومشايرة انارك ملكك
 النعم ودافع النقم باسمك الاعظم الغرير به ماج

بجياننا امام وجودك وادعائك وقت
تشرعنا من افق الله بك بان
من الذين ذكرتهم في كتابك قلت وقت
الحق رجال لا اله الا الله والبيع عن ذكر الله
اي رثانا عبدك وابن عبدك وما ارد
الا ما يحل من تعباي ابرك ومنتصف
واحكامك اريت قدر لي ما اقترت
فكل الاحوال انك انت الغنى المعتاد
لا اله الا انت الهميم الخبز الفصل

بسم الله الرحمن الرحيم

٧٢

برهنگ با من قرضه نفاذ العايز و بالهونك حرمنا العايز و
 تقدير العايز اسلاك بان لا يظن الا بظن و لو لم يكن العايز ترمي بالذنب
 هذه المرفقة الشرايف الشفا من كورنفا نك و انت نعمت يا الله
 ما حبت عطا، الدعاء نكلا شيتبه با لعل العلاء فيا كورنفا
 كورنفا نك على العجل لان الساء لوانع صهيها يا نذ جهنم العبد
 و انت تعلم بان صبره اقدس لان كورنفا و انك فعال لما تشاء
 فافخر بها ما انت الله و انك انت المعول في

بسم الله الغافر
 و لو ان سوء حال يا الهراستحي لسايات و غفر الله لهما
 و هو اهدى لقبض العفو على عباده و التذليل على ارقائه اسلاك
 باسمك الذي جعلته سلطان الاسماء بان تفضل بظنك و قد اراد
 عن كل بلاد و مكره و عن كل مالا الله ارادتك و انك انت

على كل شئ قدير هو العزيز المرتر في فم المعصية
 لقبه بغير جعفر حدين و صان اما تضرع يا الله عبد الذر
 بندي عطايك اما ترضع يا حبيب عبد الذر تشرفت برؤاه عن
 افضالك و فضالك اذ ارا الهرا في لفر في سلطان لفر كما
 عن يد السلاية من بيد طلوت الا و انت كاشي عليم

۷۱۷
 انعم بالله من قبل الحرم ذاك التبعده يا مجيب من استجاء
 الى مدينة قرين استمدل يا رحمن من استمد بسجودك اتمتع يا
 من درو در شرفه عطاك تفقير يا مجيب من استجاء بذخرك
 اتميت يا مجيب من ايت قلبه منور عذابت القوم يا منكري
 من استغفر بربك اياك يا عوناك لا استغفر من قبلك ولا
 من در عوناك ولا در من نزل بفتناك اذ انك انت السعيا
 فوق كل شئ والمعالي كلها تسير واسما على كل من في السموات والارض

وانك انت العزيز المتع الصدوس

فرمونه ذكره نسيم مشتهر انما انت الله بايد مسكلا
 على الله منقطعاً عما سواك سجود وقوته بعبادك روح وريكان
 فاشهد انك الله العظيم توفيقى يا من اعطيت ما يد تا باعانت
 الالهة كلها بيدى حج وقله وراسله يدك عنانك من نور
 وضرم در دست در هر سال بذكر حرمستان رحمتى وقاصد ان
 من استجاء من استجاء انت بيك در غمها شدت دلا و فرج در غمها
 ذكرت ان زلت مقطوع بايد كل الصغائر سنة وخلق
 حمد و صه ما بين بر شير نمايند سببوس تمام و نقد الكمال متبرك

تمسک شوند بهتر بیست و هفت قسم تقوی لهم و خواهره طوبی نفس نازبه و ناس
 من التقیین اعمال شنیده مروده لم بزل و لایزال مروده بوده و خواهره
 باید که لب فی حاکمت نمایند در هر وقت و اطمینان حسن علی الارض نیزند
 اینت شان احوال است و بعد از آنکه الا فضل الی برای دوستان با صلا
 من الا مکان کلمین میان مشغول شود اینت شان انسان فساد
 و نزاع و جدال شان اهل است نبوده در دست بلکه باید بگو
 بصفتش ذکر محبوب ظاهر و منور نماید بشنیده برای مظهر و اولاد
 لافهاج او است با در کینه قسم با هم عظمی در سخن است و نینجلاهد لایز برای
 شکر اگر آنچه که عباد الله با بوده و خواهره طوبی و دیگر اجبار از از تبه
 بان شرط منع نماید چه هر ایند از این سختی و صعب کل در حال
 سبب من حق مشغول شوند اینت شمر مروده در اینست بوم معهود مروده
 چون که محبوب عالم از که در فضل و عنایتش ترا محمود نموده و در سبب
 قرب و مهال است امیدها از نفوس محسوسه که لم بزل در نظر
 بوده و لایزال خواهره طوبی ان حمد و کرم من است که این قل یا
 ان استمعوا ندی ایام ان شکر کو ابا الله و ایام ان تشبوه لفاق
 اللذین غفلوا عن الحق و یدعونه مالا اذن الله لهم و ایام ان

ترکبوا ما یضیع بقدریس امره ^{عینا} و هذا اصل الشیخ ^{عنه}
 ان اتبعوا امر الله ولا تتبعوا العاصی و دیگر هر یک از اجبا
 لازم که لوح تقدس ^{سجده} در قبضه مهاجرت از عراق
 شده و بخوانند فوراً ^{تفکرت} نماید تا ماضی و آینده را
 از ما رقم کند و اوقات غایب طریقه لغایب ^{جمع}
 دارد و در آن لوح مبارک از قبل ثبت شده و آن اثر را
 و تقدیر و فیہ بار الی الی ^{باب} از حضرت خدای ^{میتلیم}
 که استجابت از عوالم قدس ^{ای} نموده و فرموده و در کل
 عوالم ^{دینی} لکنه و منجز ^{کلام} مقدمه ^{فرایه} لغیر
 و دیگر کیس ^{بند} علی الله ^{عزیز} ان احمد ^{کنست} است ^{سید}
 و قد ان احمد ^{لله} رب العالمین ^{تختی} هو الله ^{تعالی}
 قد عزیر ^{الغنی} حق ^{یک} لدر ^{الربوبیه} و منه ^{و عبدا} انما ^{است}
^{حک} فی ^{هذه} الایام ^{الذی} جعل ^{الله} ^{سائل} ^{الانسان}
 و قرنا ^{ما} ^{حجرت} ^{قیام} ^ش ^{ذکر} ^{ربک} ^{الرحمن} ^{طریقه}
 لک ^{یا} ^{ای} ^{اللهم} ^{سائل} ^{الانسان}
 لغیر ^{یک} ^{نبا} ^{تقدیر} ^{الاجر} ^{سوف} ^{تر} ^{ما} ^{کان} ^{غافل}

عنه البشر نسئل الله بان يوفقك ويؤيدك على وجهه
انه لهن العبد المذنب انيكه ذكر نعمته فريد از حجابها و قربان الله
و الله بر التقي فيقول الصافين حافظه من وساوس
الشياطين بيكوت حال ارضيكه بران ا حساب الله
مجمع شده بذكر او مشغول شوند لله الحمد في كل الاحوال
اگر نفسی عازم از من لذن باشد جناب منقدر علی
تکبر مالا منایه برسانید تا الله انه من نسل الله بان
یعطیه ما ینفیر فضلک و سلطانه انه علی کل شیء قدیر
مخزون به باشند فرا موثر نشده و سخنرا بکنند
توقف در حضار نظر با مور خارجه بوده و الا نشانه
بکس عاقله الکر الوجه و همچنین جاسم و من قبر الوجه
تکبر برسانید نسل الله بان ببدل البعد بالقریب انه
علی کل شیء قدیر و اما ما ذکرک من البند علیه بر ارض
حده و در حستان خود سو در قدر عنایت خود ساکن
فرموده حضرت احوال نفوسیکه در جمیع احوالی الهی جمیع

شده بکمال شوق و ذوق بیکدیگر می میشتند و می شدند اما چون

معه در تبریز هم فیما هم علیه این چنین است ^{احسن الفیض} ان ربک لہو العظیم اکبر انشاء اللہ طبقاً فائز می شوند
اوان دادند و در عقبه معبودی تو می نمایند که در اله بان براق
الکفر عرفانہ و لقاہ انہ لہو اکبر علی ما یستأوی لا آله الا ہو

الغیر از کتب

ربنا اللعیر بالہر اسلک باک اعظم العزیز العزیز العزیز
عزیز تو در یک بان لا تخجل من امرنا من انزل من عندنا
چون یا اللہ خالقنا و ربنا و معبودنا و معبودنا و معبودنا
الذین یستعملون ايات البشیرة عن التورہ فی انفسہم اجدید الرب
فیظن ربکم الکبر فی حقیقتا من عبدکم الذین یزولون بکم
و انربنا زیدل ہی عننا نیک در صحت تو نیک و انک ربکم
المفتقد علی ما یستأوی و انک ربکم انفسہم اجدید الرب
عبدکم بکرم و بکرم لان ہذا انک ربکم و انک ربکم
ہست ارج الراحمین

في كتاب اللوح رقم ٧٨

اسفلك بالوزن حجابك العبد على ولا يظهر ان غرسك
 بين الارض والسماء، وجيبك وجهك الذي به استخفا
 اصل مبادي القبايل بان تمنع عن سابع ظهورات شمسه
 عرفانك ولا تخون عن الدرر في محوم عزك فانك وان كنت
 المقدمه على ما تشاء، وانك انت العزيز القدير في اللوح الذي
 توليت وجهه عن وجه الملكات قبلت له وجهه فليس ينبت
 وفرت عن نفسي وعن كل ما سواك استظلمت في ظل شجرة
 وحده نيتك اذ اياك لا تدخر عن نفسك ولا شئ مما خلقه من
 والسموات ثم خلقنا الله في عظامه فربك جنابك ثم اكل
 في الهم ما هو استودعك رعبا وكما هو من عمن عرفانك
 برقياس ثم احسن من اللوح من ولا يراك ولا يستخفي من جوارحك
 وانك انت الفاعل فانك والامر على ما تريد في حفظ ما لا يفسد
 وعن كل ما لا يحجب رضاءك ثم انزل على من ساء حرك ما يبيد
 عن النياز وروى في نفسك في حيد القصر الا

قلبها طاهرا فاقتر في يا الله ^{٧٩} متراسا كن جود في يمانه ^ع ببرد
 القوة تبتدر عايرك يا محبوبه وبنور العظمة فاشهدني على مراعاتك يا رحا
 ولسطان الرفعة كلساء قهرك عرجني يا اول وبارياح الصدقة فاجبر
 يا اكرم ونبغات الالهية فاسترحني يا موسى لفتنا وطلقنا ^{الاشقة}
 شجر عن يرك يا مسير والظهور كنيو نك الائمة لشربنا يا باهر

فوق طاهر والباطن من باهر
 الله لا يتبعني لان الشدايد كلها اجلس الله لا تدعني
 نفسي لان الكفار و ما سرام ضد تنور ومن زلال شدي عمت نيك
 فاشهرني لان اهلنا شرا تموا ارقشي وفي ظل حسب احجرتك
 فاطلني لان الاعداء كجس اراوتني وعند عرس العظمة تقف ايات
 عزك حزناني لان النذرة كجس ايتي ومن اثمار شجرة ازلتيا
 فاطمن لان الضعف بالهف قهرتني ومن كادس السرور من اباد
 رازدك فابزقتي لان الهموم باحس اخذتني ومن سنارس من
 ربه بترك فاحلفني لان الافتقار سجره ما عرتني وعند نفسي وروا

صمد بترک فارتد في لان السبلايا بالبرها وردتني وفي عرض الاصدية عند
تسوع طلعتة بترک اسجول وانسكني لان اضطرار ما توحيب الكلتني
وفي اسبر العنقرية تقفا، تيسج حور اسكبال غنشي لان اسخطايا بلودنا

اما تني رب التيم قدوس الله

مبتك باالدرت قتل بان اشركين منقوا قولاه عن ذر امراك وا
المراصد بمنصير عبدك عن التوب الى افق عرك واهلهاك ولان الزين
ارادوا وحبك من اهل اناث وذكور سجدون بان تم على جسم نفقات
الطائفة وترسل الصحر انارك ولوان بذالك يا الله تشد علينا السيد يا
اول البغضا، ولكن انت تسلم ما نر اذرت في نسلك حطفي في حبك
انزل لظفر اقبل اليك ما نزلت من مشيتك وحصول ارادتك
ليبذبه ففما تك وتنبه له مقام قدرته له اسلك يا مولاي العاير بان
شهر حبك ببدالع فكر لانهم ما استندوا الا انفسهم فاصرا
ودنك ولكن عالا با فتونهم من حبك انك انت الصبير الكليم
سبحك اللهم يا الله صلي اسلك لسلك الدر جريت انها قدوس
جد بترک وانزلت من غمام حور فيو صغار غرا ازليك بان سكرم

هذا السكين الفقيه الذر دخل في شغلنا ناك ونهذ الله لبيد الذي
 ورد في فريته عطا ناك وهذا الضعيف الذي سخط قد ريك
 ونهذ اسما جعل الذر مسرع عن كل كربات حتى دخل في مدنية
 علمك اذ يدرك جبرودن الله وعلقت اكنق وانك انزل على قد بر

يا الله يا الله

وسيد درجتي وكهنفرو لهنفرو مسكنر وما وانك وعوز وذل في
 وشدت ثم غناء وفخر اسلاك بسلك الذر به رفق سلكك وعلا
 عظمك واستلا قد ريك على كامن في السموات والارض بان
 تنزه الذين ما عوز اسلاك وتوجرو البزك متسكوا بدرك وانك
 انت محبب المصنطين ومعين المسكين ثم اسلاك يا الله سديع
 اسلاك وجميل صفاتك بان تتجمل بهذا العبد من الذر نيمه ما يسكون
 الاسيس رضاتك وما عين الا على اثر صفاتك وانك انت

علا كاشتر قد بر
 اذ ايا الهى فافض العجاب
 عن لبر رذرت نفاك واقوم ثنا ناك والقطع عما لو يك

و قبل ان وجهك الكريم ثم احسن من عبادة الذي جعلت له مقعدا
 عندك ثم ارضني بربك ثم عمتك يا كرم فضلك ثم
 احسن لي عبادة المخلصين الذين ما القنوا بالدين ولا بربا
 ولا بما فيهما وعلية والقنوا انفسهم واولاهم في سبيلهم
 وكانوا من المنقطعين اى رب لا تدعني بنفسى ثم خذ يدى بيدى
 ثم القدس من سسارات النفوس والوجوه واشتغل بها ثم اجعل
 النار على بردا وسلاما وروحا ورساما ثم اكنى من عبادة المنقطعين
 اى رب وقضى لى منك وبتبغ اياتك ثم احسنى يا هارونك
 وحاظا لديك ونا طقا ثناك وسعدنا ببدائع فضلك
 وكرامك وانك انت المقتدر على كل شىء وانك انت
 العزيز الكريم اى رب لا تخيب من عنك سجد عنائيك ولا
 من علق سبابة الرجاء على حبل حوكت وفضلك اى رب
 تخجنى عن منع رفضك ثم ارضنى بالقرار بما رضيتك
 عن شام فضلك وساب مكرتك وانت المعطى فى
 كل الاحوال وانك انت الغفور الرحيم اى رب لا تقربى
 عن قبيح الغفان ولا بى عن برد الافرغ من فضلك الرحمن

الرحمن الرحيم ٨٦٠
 هو الله فاعلموا
 ربك ورب امير و الامير و قدر امي ربك كما طلعت
 من عند الماء طرفة عين كما كثر عن عرفانك من الارض
 والسماء فيا لك عظمة يا الله الطاهر بان تترى حينئذ
 من سمات رحمتك هطار فشم الطائفك ليعلم بها نفس
 وقلوب عن حبس الذين كفروا يا ربك و حارب من قبلك
 و هو صمد عن ربك و انت انت المتقدر على كل شيء

بسم الله الرحمن الرحيم
 سبحان الله العظيم رب السموات والارض
 و جهنم و جهنم من يد العرش يا ربك
 بين عبادك و بينك يا ربك و بينك يا ربك
 قربك و بعدك يا ربك و بينك يا ربك
 و جعلت لهم من الارض و السماء ما يشاءون
 فلما سمعوا ذلك و نادوا في قلوبهم ان
 الدنيا و ما فيها من الغرور و ما فيها من
 و جهنم من قبل الهلاك و جهنم من
 قول النبي صلى الله عليه و آله

بنت الحقدرة على اتريدوا بنت الغزير القدير

بسم الله القدر العظيم سبحان يا الهذا القدر العبد العبد
 في الرضا على مقامه الوافيه مقامها ليرضق من في الترتيب والار
 لويرد الملك ليقطع عن ماله ودمه ويصير له الملك الذي اسطى
 رحمتك اليه في ظل اسك يا هجر سلك محبوس العين في قصور العارفين
 بهما الذي تقرب في شيا وتقرب في شيا بان الشرح اصبر حيا
 السلا شجرة كذا تجب من السلا ويردوا في رقتك فابرا واهرت طهر
 في ملك عزك بلان بنت الحقدرة على شيا واهرت الحبوب
 في شجرة والود لاله انت العبد الله بسم الله القدر على
 يا شمس في لفتق من كل الناق وشمس من كل الناق
 ونوح الفاقدين كل قطار وورد على كذا في شمسك والادور
 كذا في شمسك والادور على صفياك فليف يرتك والادور
 يا اله عليم بك كذا في شمسك فزال الازال في شمسك والادور
 وما ورد عليه من كذا في شمسك ولكن اسلك بهما التقرب
 على بعض كذا في شمسك والادور قدر لك عذاب عظيم
 انت الحقدرة القدير بسم الله القدر العظيم سبحان يا الهذا القدر العبد
 عن عيبك قد خذت نفحات حيا وهدية نوحات حيا على شيا
 توجب لوجهك الازل ووجهك اليه سلك يا فاق الا سلك بان

بان توبه و فرنگ جهان و قدر از مملکت عزت کجای میریزد
 در کجای است که اندر توبه و در کجای است که درین عزت قدس است
 فرموده بقدره و لغز و دلزال کفر خسته بقدره و لغزته شمرش است و بطلان
 نصرت و نزول عیاش و بدایع لغزش است با لذتین جملش کون است
 فرساید با نزل شیخ سحاب و کجای بقدره و جمل مملکت
 فو لغزش است از قائم زمین علی باغ و بطلان ذلت و منبع قدرت کجای
 بر لاک یا در فرساید و اولاد ضعیف و بیخ سید زمام العالی
 بسم الله الرحمن الرحیم
 سبحان الله الذی لا یلهی عن الذکر و لا ینسی الذکر و لا ینقض الذکر
 عباد و لفظه بدایع لغزش است با نزل شیخ سحاب و کجای بقدره
 فرنگ جهان و انشا لغزش است با نزل شیخ سحاب و کجای بقدره
 التوکل علی الله العزیز الذی لا ینقض الذکر و لا ینسی الذکر و لا ینقض الذکر
 و یقرب بها انفس معذرت است با نزل شیخ سحاب و کجای بقدره
 طایفه و انفس معذرت است با نزل شیخ سحاب و کجای بقدره
 و الا لکلف لذنوبنا هره سبع و لعلک ذکرت و انما انظر توچه
 یا ذکرت ذکرت لعلک لعلک سبع مالا محمد من العزیز الذی لا ینقض الذکر
 ربک الرحمن و ان لکفر ما یرید و ان یسجد له رب العزیز الذی لا ینقض الذکر
 بسم الله الذی لا ینقض الذکر و لا ینسی الذکر و لا ینقض الذکر
 التوکل علی الله العزیز الذی لا ینقض الذکر و لا ینسی الذکر و لا ینقض الذکر
 التوکل علی الله العزیز الذی لا ینقض الذکر و لا ینسی الذکر و لا ینقض الذکر
 التوکل علی الله العزیز الذی لا ینقض الذکر و لا ینسی الذکر و لا ینقض الذکر

عن التوجه الى جهلاك ومحبات الضلال عن التفرغ الى جهالك
يا اياك التبرية وفاق استجابة تمنع عن ادراج عملك ولا تتبرع عن
وكنته توحيده ثم الهمة بايقينه فزكرك الالهة عزرك يا فاعط الله

وخالق الالهة لاله انت العزيز المقدر المبدئ
بسم الله العظيم والاعظم مستحج يا كريم خذني الى
الظلمة وتنجيات المظلمة اللهم اني خذني من حيث تشاء الى حيث تشاء

والظلمة من حيث تشاء وكلما اذا خذني الزلازل من فرعونك والظلمة
من بلادك اقرضني بسطك ولقد ترغبت الى التفرغ والامر
ومهدته الاجرود اهاب اللهم فزكرك يا كريم خذني الى حيث تشاء

استجابت عن عبادك ليس عبادك يا كريم خذني الى حيث تشاء
في الالهة وط فاحول جهالك الدين يستضيئ لوجههم
مد اين القرب وسحان البدره المنته استسك يا الهان قويد الدين

اقبلوا اليك ولا تدعهم فزكرك ان يفسدتم ثم صعدتم الى القاهر لا ينعيم
الدينه عن قبالك والظفر الى شريك والتوجه الى اسمك التفرغ

سلطان الالهة ما وقرير حيوات العاين واسم الله العاين
بسم الله احمد بلا زوال سبحان الله سبحان الله سبحان الله

فخرجت من كل شغل ولا تفرغ من الظلمة والدين جعلهم
اسمك في سلك رضائك وانت تعبد يا اله ليس ظهر ومن
الديك خذني الى الله فزكرك اللهم خذني الى حيث تشاء يا كريم

با زینت از چشم ما نوح رسد بلکه المکرمین کثیرین فی السجود
 کمن الاشیا و یحرم اخذوا لک و ما ستم الله فی سبک
 بذلك بل هو فی نسخ ان یمنعوا الزینا عن الترویج و فی وجهه یحرم
 العبد عن النظر الا فی وجهه یحرم لکن فی سبک امر اجحد سبک
 و یحرمنا یحرمنا و یحرمنا کمن یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا
 و یحرمنا صیاح حدیثک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 سبک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 ثم ازینم ما قدره کما فی سبک فی عمل لک تقدیر لک لک لک لک لک لک
 المکرمین

با او عا قدر ان حین نظر من غیر الله العبد
 عو الله سبک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا
 فی سبک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 انما هم یا قوم هو حرمنا لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 یا کون لک ان یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا و یحرمنا
 شکر من سبک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 انظر فی سبک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 و الازوال و فی سبک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک
 عن زینت الاله لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک لک

قد تركت باي فخر فقتله فذرتك جبر من الكبر والكلوس العزيم والارضين ارسيت
 بها ما كبر محسنه وبقا كات العبد واليه كات الفرح والبهجة فبقوا على الامام مومنين على
 من في الاخر والاسما والفتن وفتت وجعلت فصل الخطا في الهدا واليات كان
 تفجع عيون جبابك ليروك بعينك وبعينك نبضك وبعينك ان الذين يعرفونك
 وسبطك وادخلوا في حوضك وبعينك ارسيت لانه عظمهم في يوم
 هذه الياهم بيد قد تركت افضلك ثم اغضبتهم من شر عبادك الذين يؤمنونك واليه
 الناس في يوم عظم غرض من سر توحيده وتبخره الفديك ارسيت نور الصار العباد
 في يوم فقتل ثم اغضبهم من كثر الذين شرب منه اوقاعهم يملكون ذلك البسيت
 وتوجه بعد اليك في مثل خلقك الاله الذي جنته سيف جوت من خلقك
 وفتنتك من اقرانك واليه من الشر والفتنة واليه والشر من ظلمه ان الذين
 والذين اقرانهم من هولاء الاله من اذ خلق تراه جبر وبعث باي كات يارب العرش
 والشر وان اذ خلق في ملكك من وجع من فقتل اباك وبها شقيل باا كات
 في فردك وثمانك كبر على حكم البديع والوحيك باا كات في ان الله ال وبقا
 شان عبادك الذين خلقوا من حركه قلبك الله في ملكك الله اوسع ذلك
 عبادك الا شقيا يكون اباك باي كات التمرات والافضل ليلين حكم البديع
 بعد الذي ما تبت حكم البديع لو ما علم البديع اذ في الاله وبك القدر ثم اللوح في يوم
 خلق من عبادك وانما تشهد على الاله باي من هؤلاء الذين يعرفونك باي كات الكرم
 انظر الى امواتك التي خسرته من بها كبرت جعلت في انبياء من القيام واليه
 والرفق في ذلك من تربيتك وثمانك باي كات جعلت كلمها ذكرا وهدا في عبادك
 ذلك كعبك على فوه المومنين الكبر والبطية بعضه من كات بالعلم وسيد بان
 لعبادك ما قدر له ولا تفرق بينه وبينهم الا في الدنيا ولا في الآخرة وانما من خلق
 البرية في الاخرة ان ثبت اودا هذه السموة لئلا تسقطها وراج الا فقتل ان واليه
 بقدر الغريز ان لا تفرق عبادك الذين اباك في اهل البيت فاصولهم في يوم

بوده اند تا یک و معترف بفراد استیک و مدعی «ساطنات» و اهدار که مستعملا
 الی عدم عکس که بیا یک و لا ینزأ یک و عاندا آنچه یک از رب نظر در
 بجهت و لا تمنع عن بند اشرف لیه الترحیت عن مین خوش اهدا یک
 از رب که بطلبم من الذین نقصوا میشتا قاک و بندوا عهدک و استیکر و
 تلیک و جاهدوا حقک و انکروا فضلک و عرفوا حجتک بود الذی
 ما رقم من حکم الای کلمة الا و قد اخذت بها عهدک و تعلقت کلمتها نزل
 فی السبیا بقبول و امر عثمان بن لوی عی من السبیا ان ذکر فرقتا الذین من غیر
 و ما تعلقت امر تصدقین نفس و لا اقبال احد مع ذلک نظر الیهما یا جمیوس
 الیهما و بما ورد علیه من اعدائک یا تصدی الیهما فوجرتک لایر ترفع الذم
 من فم الیهما و بما ورد علیه سبک یا الیهما المذکور فحق الیهما فی الیهما
 از کلمه الذی انما الذم لیهما من الذم لیهما فوجرتک یا جمیوس الیهما ان الیهما
 یمنع عن الذکر و العنا یا من سیدة جبروت لطف و ملکوت الیهما و
 انما الذم الیهما یمنع عن حجتک بغض اعدائک و لا یصعق عن تکرار الیهما
 الذین هم کفر و یا یا یک فوجرتک لو یتبعن شمس من سما الارض بالیهما و الا
 لیطعن کما یزینهم بکرک و شمس و اولیة الیهما ان لایمنوا قلوب الیهما
 بجهت و سبک و لو یطعن قلب لیهما کما یمن بان یا تصدی الیهما
 فا قبر دم الیهما فی سبک و لو یطعنون حشاک و ارکة ذم الیهما
 و یناکر از رب یندای الیهما من طغاة خلقک فانذره بطلت عن الیهما
 از رب یندای الیهما کان مذکور فیها نفاک و کبر و الو حاکم و
 لیهما الذم نزلت لیسبیا اعوتت نه و ستمو قرة و اعلا کلمة و لایفاج امره

وها هو الذر صحت بحبه وامست بذكره قلته وقولك الا اولاه
 البسيان وقلته وقولك الحق كل ذر خير نزل في البسيان ما كان مقصود من الا
 نفسه وجماله اذا فافظوه مطروحا بين ايدي راجع البسيان يا منزل البسيان
 فما اجمع ذكره كلفه وذكرى نفسك انت الذر الكفيت بنفسه وانا الذي
 الكفيت بنفسك عن نفس من لا يظن انك انت الذر اردت به ذكره
 نفسه وانا الذي اردت به ذكر الا تفك فيما امرت به ان قلبه يذوب
 في حبك تياشيد الوصية عليه تجور العين لا يخجل ابدا لان كبره منور
 ونفسه وروح وجره وجماله طهره طهرت بحبكت وحبك باقر لا يقضي وها
 مقام الذر عظمت بحودك ولا تقدر احد ان يتصرف فيه ابدا يا من
 ذكره انيس وروح قلبه وقصباتك بالهوى وبلائك مونس في القم شرب وريح
 ان الذين هتكوا حرمتك وصنعوا امرك ونقضوا عهدك وحرفوا ايمانك
 وكلمتك ونفذوا احكامك وتركوا اوامرك استخروا عن هذا العبد الذر
 انفق روحه في سبيلك وبه اشتد امرك ورفع ذكرك ولاح وجهك
 واسترفع فسطاط حكمك وخباه حجبك وبني بيت امرك ورحم بين ربك
 وكعبته جلالك ونبت تعلم يا اكبر افكاره منقرت ايت لغضبه وبعيد ما لا يبدوا
 فريادك مانع به كتمان ما لا ين البقاء واهل من الاله كتبوا بانها بالسر كتمه
 فحق ما يلغضه من كل الذرات ثم مظهر التوحيد ومطالع التمجيد
 ومكن من وجهك ومخازن الهماك ولبغوا في الشقوة المصمق انتموا
 بانه نسخ البسيان بعد الذر منصرفه في حكم البسيان وشركته ثم التبريد
 وذاكره حقيق ذكره وبمفسرته كلماته وكسفت اسراره وبقيام
 فصلته حروفاته ونظرت كنوزه وبرز ما خزن فيه من الهماك
 وجواهر حكمته فيما امرت به عن غفوا نعمتك ثم انكروا لانك

انتم انتم من تحت التربة يا ايها اليمان بك ومبطل نفسك اذا
 يا الله قلوا بهم وانور البصائر ليعرفوك بعينك وينقطعوا عما سواك
 ولواتي ايش باهم يا الله احب عن ملا القصب بحيث ما حصيت انقي منهم
 والبعده منهم يقرون لسببان وكفرون منزله يقفون به ويعتبرون
 عن الذر به نزلت كتبك وصحائف امرك في ازل الازال فوعظ بك
 يا الله انتم ما امنوا بك ولو آمنوا ما كفروا فغدا الظنور الذي نزلت
 اوراق سورة المائدة يذكر اسمك الصاع الا فحقت اسن لك الامسا
 بشناك يا رب الآخرة والاول وشهدوا كل كلمة نزلت في اليمان
 لهو النافذ في الافق الابهر سبحانك سبحانك يا الله تسبحه في كل حين
 وما يدعي في كل الاحيان من مظالم الشيطان مطاع الشيطان ومجان
 احسدوا لك بان فانظر في ايمان سسيت نفسك بالجرم بدرك فرح
 مظلوما مشبهه في غير زمانا مشا به الله مسرور طار العاشقون الى انوار
 قرايب وباتوا بها حباك تخرج لمشتاقون الاسماء جذاب وعرفانك
 اذا استجار يا الله من المظلوم فرحوا به لك وهذا الذليل في حجاب
 عنك وهذا العتير في ظلمة عنك فانزل غدا يا منير لك كبر وانير
 ما هلك الا انت ولا يريد الا انت سبحانك وقواك يا مالك الهمم والحق
 فرصدوا اليها والذائر في قلب العجاة فانزل يا رب الهنا وفي قلوب العبا
 كلمة لتقوم لتقوم عن رده الوهم وتوجهن الى الكلمة البعيد يا رب الامر
 والتر فينا الامر وسيد ورجا امخد بابك كنت في ازل الازال
 واحدا احدا فهدا صيدا وترا باقيا دائما قائما قتيوما ما اتخذت

٩٨
 لخلق شبيهاً ولا شريكاً ولا وزيراً ولا نظيراً أرسلت سفراً إلى
 العبادك وجعلتهم محاسبين ومخازن عمالك وانزلت عليهم
 كتبك وشرعت فيها شرائع امرك واحكامك لان اتهمت الكتاب
 الالبان والرسول بالذم ستمتة يعنى في جبروت القضاء وملكوت السماء
 وانه اخبر نفسه بامرک ودعى الناس النفاق وبشهرهم بالذم
 بشتمته به فمحا امانك ومتقن كل ما كرهت مقادير
 امرک واحكامك وفضلت كل شئ تفصيل من عندك منعت
 فيه العباد من نفاق ذم الذين آمنوا بك هضوا جرحهم امرک
 وحياتك وكذلك حرمت زواج رسلك على الامم وبنوا من
 احكامك المحلطة وحدوا الامم المتقنه بحيث نزلت عليهم الواجبات
 وكتبك ووزرك ومع هذا احكام الميمن والامر المتقن تقضوا
 وكنوا ميسقاتم وتركوا اماراديه وامر دمانوعنه ولبوا
 في الغفلة الایقام اخذ الشهوة منهم زمام التكينه والحياء وخالوا
 فيهم مظلم نفاك البع الاع فاه آه من فوله ما ظر منه تالته بل ذلك
 شتر حجاب حرمك بين خلقك وناج روح الامن تلقا وبتك
 وتذرت عين الحجاب في ذم المصيبة الكبرى والرزية العظمى وما ورد على
 احد من سفرائك وحقائقك ما ورد على مظلم امرک الذم تجبته مظلم
 سلطانك ومطعم الوبئه ومرفق شر ربوتك اذا اذبح ويوج
 كل الاشياء يتما خلق من كلمتك العليا وانك يا الله لم تنزل ولا تنزل
 ما شرعت الشرائع وما وصفت الامم هم الا لابقاء ذكرك بين
 خلقك واعزاز امرک بين برتک وانك تفكر الحق تلتون

٩٩
 تكون مقدر من خير العالمين وذكر الذكركن وانهم يا ابر ما استحووا
 منك واما اعوانك في ملكك واعوانك من خلقك
 هم من ذريعتي بعيني في بكاء وامن ذيقب سبوح معرفنا ودرنا بي
 ومجرب وذاكر وذاكر وذاكر وذاكر من منصف نصف فيما ورد في
 نفاك من اغفل عبادك فوعيك يا الله لو قتلت باسمايت
 العالمين احب عند من ان يكون موجودا ولا رمالا رات عين
 يا من بيدك ملكوت ملك السموات والارضين واخذت حب الية
 الا مقام نفاك دم الذي اخصصته من بريك وجعته في غير احدتك
 وسيتية بحر الثالث من نظيرته باكر ونزلت حقيقه ما لا نزل
 في حق احد دونه واذا رفاك ودر غلبت الظلمة على نور النفا واخذت
 والاضطرار اكل من حسن الزوراء ومع ذلك ما استشر واواستندوا
 وبلغوا في الشقوة والاستكبار الارتفاع اعدوا من يذكره في الدنيا
 والاعمار وانما خصتم بقدرتك وحققتم بحججك الان حجت من
 بشيئا واصفاك قلما تجيبه من كذبوا فحقرا يعنونه
 اقلهم وانما ظهر ملازمهم والوهم وحقائق كل اذا يا الله فابتعث قلوبا
 صافية والعبارة حديدية ليقهر من امرك واما ودر منه عليك آه
 يكره في الفعلهم البيان عين المعاني في كلمات البيان ومع ذلك
 انفسهم ويقولون ان الذانظرته باكر انه فتح البيان بعد الذي
 يشهد كافر في دراية بان النفس نزل البيان وظهر حقيق البيان
 وحملت كل ما نزل فيه الهدية لنفسه ومعلقا باذنه وامر رفاه آه قد تكرر

١٥٠
ذير القديس من غير انفقته اعداءك وتشبكت افره المشرقين
باورد على محبوب الغايرين من طغاة بيتك فينا الهم هذا اول يوم في حضرت
الصيام لا تحب انك استحكما بنفسك والرزاق حبيب وحنانك لا
لهواه ولبعض بوليه وباسمك احسن وصفه من الدين بان نظره عبادك
عن حبه ماسوك وقرنه المطع انوار وجهك ومقره من احد بيتك
ونور قلوبهم بالامر بانور معرفتك ووجههم بصياضه من اقراسه
عن اقراسه شيتك وانك انت المقدر على ما شاء لا اله الا انت
العزيز المستعان ثم وقهرت بالامر على نفك واعدت عليك ثم
جعلهم لا يدركونك بل من عبادك ثم اظهر بهديك وانارك بين خلقك
ليبتدئ الافاق من ذرك وشماتك وحنانك وبرهانك وانك
انت المعطر المتع المقدر المهيمن العزيز الرحمن سبحانه يا اله فلما
ريد ان يتحمر ذرك انت به ان حيا لا يتحمر فلما انه لا يتحمر كيف
يتحمر ذك وذكور جنتين وانك يا اله قدرت المنجيات لمن
في حلك جعلت الآيات بينات لنفسه ونهوات الامر ولكن الى
اجبت ان تفكر من قبل العالمين ويخضعون من ذرك وشماتك
يا من قبضتك ملكوت ملك السموات والارضين اربابنا فاضر
ببدائع نصرك وان نصرك نفسه وعنايتك اياهم وورد تقاضى الى
الرفيق الاعلى وعروصي عن ابن مولا الاشعيا والذين ما كان بينهم
الا ضعفة ونبضاء ارباب فاصعد اليك يا من حركته خلق الاش
خلق ملكوت الاش وما كان مقصود بالامر فلما نظقت به بين يدك

شجرة جبلت كاتني وهدت رواج العليب عن فتيح سبك واكثر
تمام انها نكت في ملاحة فله كة بك وانا بلغت ان راكبت في فناء
في الله وبقا لك جزو سبك اجباته ولفظ امر اساندر وطلوع
صفاته لذا اولر لك اشارة قديسة شعشاعية من مر الجدل
لنجدتك الماسحة القدر والقب والجل والتفلك الماسح
تراه في الوجب ان اللعة حضرت محبوبك ولي تراه الخلق الاكبر
لم يكن احد نذكره و امر ماقتت بلبله العديسة في رمان العونية
واقترع على من تبتد رقوم الما ايف امر القوا اليه ليكلمه وتبذل
ملا تبرد وركت من ضمير القدم واطير في فضا ، فاسلكي سبيلك
فلكل بنجاح الرق وتحتي من ثمار الاثر في بنين علي من
كل الاثرات فو عمر راجس لوفدق هذه الاثرات من خصم هذه
السبلات التي تبنت في ارض المعرفة عند كافي الازار
في مرابا الله والصفات لياخذ الرق قوام الصبر والله
عنه لفتن وبتتر روحك من بوارق الازار ويخذ بك من

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اجماعة الفرقه اظهر الوجه من العدم وارقم مع لوح الان في الخ المذموم
 وعلمه من البياح لا يعلم وجهه كذا بينا لمن آمن واستسلم وشهد
 خلقه من شيعه في هذا الزمان المظلم الصلح وانطقه في وقيلت القفاة
 على اللحن الديدع في الصلح الكرم ليس هذا الخ في نفسك ^{بذنفك}
 في مقام تجررت بانه لا اله الا هو وله حمد التكميل بالذات الازودة
 الحقايق حتى لا يشهد احد شيئا الا وقد برر الله فيه وانتم اراكم
 على اول بحر الشعب ببر البروتية واول حجب عن سوا حق ان يدينه
 راول ثمن البرقت في ساء الله زليته واول نار اوقدت عن
 مصباح القديس في مشواة الواهدين الذم كان الله في ملكوت
 وحقه في ملك المقربين وحمود في جبروت المخلصين واما قاعة
 فله الاسماء في قلوبهم وسمى الله وصيهم تسبعا كثيرا واما
 ابيه او لجهل قد سمعت ما عرفت ورتب في العرفان ^ع انك
 سدره فزادك وعرفت ما عرفت كما عرفت ان يقان ^ع على

لله العزة

التراب الى الوطن الاصلى الاسلام في قطب السما والارض
 الامام اعلم على السما والارض التراب وتر كفر من السما
 كما تر كفر من الارض فحينئذ لا ذلك ولا سما ولا سما الارض
 وضبا قلبه فسي هببت مع رياض شهه صبا الاتقان من سما
 الترخيم بهم مع اتبع الهدى في هببت مرايب سرا الكفا
 ان صحن ضبا الوطن الى هفت رتبة مبعوث محمد اند صبا كنه
 بوعلى هفت وافر واول هفت كره كره اند وافر اند كره
 تا از نفس عبرت نمايد دايه سفر را طلى نكند بفرود حال
 والى كوه واز نمر بنهار كند اول وافر طوبى است كره كره
 وافر صبر است وعا فرود اين غربا صبر با تا نرسد وافر
 وافر كوه و بايد هر كره اخر ده كوه و اگر صد هزار سال
 و صبر كوه نه به بند هر سرده كوه زيارت با اين كوه نماند
 به ان رست و نه هفتاد هم سپنفا مسرورند و كره كوه
 ربا نيت حكيم ايند و در هر آن از مكران هفت است
 طوبى كند باج بندي ال لا يمنع كاهد و اج بندي كند كند

در هر كوه

در شرط است این عمل را که در دل را که منبع فزانه الهیه است
از هر نقشه پاک کند و از تقلید که از اثر آنها
واجب است اعراض نمایند و ابواب استر و غیره
با کمال اهل ارض مدون نمایند و طالب در این غایت
که همه موجودات را در طلب حقیقت سرگشته بینند
یعنی ببینند در طلب یوسف آواره مانده اند علیها
حبیب بینند که در طلب محبوب روانند و همانا ^{در حقیقت} محققان
کنند که در طلب معهودت روان و در هر آن امر مشاهده ^{کنند}
و در هر ساعت بر سر ^{در واقع} کوه زیور که دل از هر ^{در} جانانه بر
و عزم کعبه همان معبود و در هر قدر اعانت ^{غیاور} غیاور
سوی و بر سر ^{در} کوه که در طلب سال از ^{در} حیرت ^{در} حیرت ^{در} حیرت ^{در} حیرت
اندازه گرفت حکایت کنند که روزی چون ^{در} دیدند
که خاک بپوشید و اندک ^{در} ریختند ^{در} گفتند ^{در} گفتند ^{در} گفتند ^{در} گفتند

۱۰۵
 لعل را بگویم کشفه و البر تو لعل از روح پاک تو
 ارضان طلب مکن گفت همه جلا طلبی که میگردی و لید
 در جلال بگویم با در ترا برب الداع چه مستن اگر
 چه نفو عا قدر تویی لیکن بر کار بند و طلب دلالت
 طلب میا و جده و جده طلب صلاقت بر فوسا
 در جزای تو بد و همیشه و خرد صلاحت بر فوسا
 و این طلب طلب است مگر بنفرا را اینجاست بهتر
 آنچه دیده و شنیده و فهمیده همه بر بنفرا
 تا بهرستان بیان که مدینه الامت و اصل
 باید تا در طلب کعبه و جهنم باید تا از سواد
 تو لیسیم اگر از این جام نوشی کلیم عالم را فرستیم
 و سالک در این سفر بزرگ با ما بود در راه
 ساجد کرد از هر دو طلب کار است کند و در
 تو یا طلب باز نماید با هر چه شود با هر چه
 نماید

کفین

نه ایست بد در سر سر خمی بنیند و یاز مهر آینه
 حشامده کند و آن کرد در این شرفا غایت یار از یار جانان
 نشان غایت و یار در غایت که گفته از بسیر احمد بنیند
 فوراً برادر عشق قدم گذاشت و از نام عشق که آنو در این سر
 جز بیست نه و آنجا بشکاف تا بترق طالع کرد و نام عشق بر سر
 و چون نام عشق بر افروخت خورشید عقل بکجا بر جفت در این وقت
 سالت از خود و غیر خود بیخبر است نه چهل بنیند و نه علم دانند
 و یقین نه صبح هدایت شناسد و ز نام ضلالت از نظر
 و ایمان هر که در کوز دستم قاتلش و بعد نیز اینست که در خط
 گفته کفر کافر و دین و سزا را لا ذرة در دست دل
 فرکت این نادان در دست و آنکه در سوز باشد هر که از این فرام
 لطف و عافیت در این زبانه بر توفیق خصال ندانند و بجز
 پناه هر چه بد دور بر آن هد جهان را ایمان در ره جانان
 و در هر قدر از سر در بار است اندانوا برادر عشق نام عشق
 در نیاید بیخبر است و اصلش در تا چون یقین است

ظاهر نکرده است که با هم این سوره بنا بر عشق نیند و از سوره
 نیا نیز در و عاشق را از هیچ چیز برده اند و از هیچ طرفی
 از او سرش بیند و از دور یا شگفتی یا بد زنی که عاشق آن باشد
 که سر او بلخ از دور و فرقی که عارف آن باشد که نشانش
 از دور یا عشق است قبول نکند و زندگانی او در حیات و در
 بنده و عزت از ذلت بود بسیار بهتر باید تا دلین
 عشق و بسیار سر باید تا با بر کند و دست کرد و مبارک
 که در سانه و کندش اند و فرخنده بر که در راه چشمش
 افتد اولی که است از نفس بیگانه شود تا بیگانه بر دراز
 دانه و با بگذرد در آسماں الهی که بر نیاید تا فاست
 بر افروز و مقبول راه عشق که نکند عشق نفس زنده قبول
 نگیرد باز فرموده شکار عشق در هر آنجا که لبون و در دریا
 که علم بر افروز و میرال سانه و در تکه عشق است تا وجود
 در سلطنتش ما قدره و مقرر نه نکرده است او بیعت
 ببلعد و بیب و از لبش کند هفت دریا بسیار ساد و

بکسر آن فرود

قلبش برینست و او هر ضعیفترید که بد از فریض بیکانه شود و از هر چه
 در عالم است کند که بد کرد با هر عالم عشق را بیکانج اندر اد
 هفتاد که در این صد هزار ایام مظلومان در کندش است و صد
 هزار عارفان بفرست خسته از سر که در عالم بیع اثر ترش
 دان و هر زرد که در حضا این از اثر ترش ترش ترش
 دو تا بخشد و هر زرد در عدم قدم نکند ارد و لیکن
 رهش در کام عاشق از سینه فرشته و دنیا ترش در نظر
 طالبان است هزار بقا هم بر است پس باید بنا بر عشق
 حجابها نفس سلطان روح خسته شود تا روح بر اراد است
 مراد است بعد لول که در این دنیا بگریه کرد دنیا را بگریه ترش ترش
 و جمله استیجاب بر نفس قدم بردار اندر کور ^{عشق} ^{عشق}
 گذارد اگر عاشق بنام بیدار است بیخ از عشق است
 عشق است بگذرد در هر حکمت معرفت و است
 دار شد عقیان آید و از ظلمت ضلالت هر روز
 بدایت تصور را وضع کند و چشم بر سر باز شود

و بحسب تحقیق بر از مشهور گردد در حقیقت و نیاز یک بد
 و ابواب مجاز در بند و در این رتبه قیف را رضایند
 و جنک ماضی بنید و در فنا معالجات در کن نماید و چشم
 سر در آفاق ایچ و نفس عبدالسرار معالجه بنید و حکمت
 همدان را بقلب رویان بدستها بر ما متا اهل السیر فرمایند
 در بحر قطره بنید و در قطره السرار بر بنید کند دل از
 که لشکری آفتاب بنید در میان بدین دستا در این وادی
 در آفرینش حق به بنید طلوع مخالف و منا بر بنید و در
 ایران ما تر ز نعل الرخس جز بقا و ست قاصد مع الهمز از
 سر فطره گوید در علم عدل بنید و در عدل فطره
 کند در جلال استور بنید و در علمها حد هزار مکتبها
 و هویدا در آن نماید و قفرت و اهل را بشکند و بنی
 لقا انز کرد بند و باها معقول صعود نماید و بسا و معالجه
 بنید به در فلک سفر نامی آفاق و انضمام

ط
آیاتنا

دبر

و بر کجاست ز بقیه کم آنرا حتی سائز کرد و اگر فطری بدید صبر نماید
 و اگر تر بدید هرگز در حکایت کند عاشق سالها در پیوسته عشق
 جهان مرخصست و در آن تر فراقش مرگد خفت از غلبه عشق صدر
 از صبر نماند که در جسمش از روح بیزار حبست و زندگانی در تر
 از فراق مرگد و از آفاق بنامست در احوال او چه صبر روز
 که از جزئی راحت نخسته و آن سبها که از درد در غنچه
 از خلوص بدین جمله است که گفته و از درد دل چون در آورده
 بیک رخ به وصلش صبر هزار جهان و در بیان میداد عقیده نماید
 از بیچارگی رسانند و موافقان از آن سبها که در صبرستند
 مع مراد از این سخن را به طبیعت معاندند از نظر مکر غنای صبرستند
 کرد با در عاقبت سحر بهایش مکر یا سحر کشید و ناری سحر
 بیفسر د تا آنکه بی از جهان بیزار شد و از خانه بیزار شد
 ناگاه او در آن صحنه قفس محبوس او از پیشش تا زمان و عشق
 دو عالم تا آنکه عشقها هم میزدند و از هر طرف راه فرار بران
 بیقرار بستند و آن فقیر از دل میزاید و با طراف مید و بد و محف

۱۱۱
 مملکت این عسکران نیز است که باین تقدیر در مملکت است
 و یا شاید بدیه است که در این عسکران آن خسته تر است
 با دوان لوی و بدل نالان تا بدیوار باغ رسید و بنزار رفت
 و محنت بالادیدار رفت و دیوار را بنیبلند دید از میان
 که گشت و قفسه را در باغ انداخت دید و قفسه را در دست
 چراغ ناز و قفسه را در دست و میاید که از او کم بود لوی و قفسه
 دل دانه معلوق دلبر ز راه را دید آهر بر کشید و دست به پای برد
 ضد این عسکران و خوارت و گناهت و باقی دارم این
 جبر نیز لوی که دل را این عسکران کشید و یا اسرا قید لوی که جبر است
 این ذلیل شد و آنچه زلف زلف باقیه در دست لوی نیز که جبر است
 که این ظلم سنگ عسکران به قدر عملها در دست و جبر است
 در پرده پنجاه لوی بیک قرینه همراست جبر است
 و ظلم فراقی با بنور و جمال و شیخ فرمود و جسد بر این باقی است
 جاده و علی با الطیب قلب راه عسکران همان است که از آن
 بین لوی اول بر عسکران است موقوف و عسکران میگردان ظلم

مدل دیده

عمل میدید چون از آخر حج بیرون میروند و مسأول ناله آنها را میخورد و کسب است
 بجای خود و لیکن صاحب فرانس صدای قهقهه میخواند چون از راه اول
 بینند لهذا در وقت صلوات در قمر آشیخ ^{بدر} میگویند و این را تکیه اول
 میگویند ^{بدر} و در وقت اینج واد اول و آخر تا یک میبینند
 بلکه نه اول میبینند و نه آخر اول و در آخر بینند بلکه ^{بدر}
 بقا که بر طرف ^{بدر} کنند لهذا اول و آخر هم نه بینند از اول
 در که میزنند و با آنرا در سینه نیز که عالم ^{بدر} میگویند و
 علماء صحافت چون برق در که سینه اند چنانچه میفرمایند
 التوجه في الصفاة عنة و در وقت است مسکح گرفته اند
 اینست که ^{بدر} معاذ عبد الله الصفاة قدس الميرة الغريرة در این مقام
 نکتة و قیغ و حکمته بلوغ در صفاة الهدى الصراط المستقیم فرموده
 و الله یبزیست که شمار باراه رسم است نیز ^{بدر} است
 فرزند دار تا از الشفاة ^{بدر} و غیر تو از کوه کوه تمام کرد
 گرفتار که هم جز تو ندا نسیم جز تو نه بنیم جز تو نه اندر ^{بدر}
 از این مقام هم بالا رود صفاة ^{بدر} فرمایند ^{بدر}

و محبوب بیشتر از این آفتق هموار تو نیست در این وقت
صحیحت طالع شد و در این اخبار سر و دلگت فامیون گشت
فامیون سر با همه نور و انز شد از آل تجو توی به بر میر اگر اهل
راز و نیاز به هر آرزوی ما دنیا هستند هر روز گنج قلم سر از گشت
پینه و بانوار به هر رسد آنکه دانا اید به بخت و سالک اید از بخت
مصرف که اگر مقام تجدید است با اول مقام تجدید است
و از گاس تجدید بنویسد و در ظاهر تفرید سیر نماید در این وقت
جای کثرت بر اسم از عوالم شهرت بر سر و در سما و وقت
عروج نماید بگوشی اهل لبت و در چشم ربا نه اسرار صغیر هم دان
بیند بجلوت همانه است قدم گذارد و محرم سرادق محبوب
سود و دست حق از حبیب صلوات بر آرد و اسرار قدرت
ظواهر نماید و صف و اسم در رسم از خوف به بند و صف
خفا در در صف حق بیند و اسم حق به در اسم حق در صف
ناید همه آواز که از رسد داند و جمیع نعمت را از او بخند
برگردد قلی لکن غدا است جالوتی و بر رب طلال اول
اللہ باله بر لخت گیرد در اسباب بنظر تو خدایتش اهد کند

و السراق جمع من السراقه من شرق هويت برهه مکتب است

یکان بنید و انوار آن بدرا بر همه کس و کجا است و کجا در نظر

مشاهده کند و معلوم است که در همه کس و کجا است و کجا در نظر

لکن که در سر آن سر کس است مشاهده میکند از نظر آنکه

است مشاهده در این مقام که در هر کس و کجا است و کجا در نظر

مشاهده در کس و کجا است و کجا در نظر مشاهده

بیکس السراق جمع من السراقه و انرا مشاهده در هر کس و کجا است

ایشان هر فریاد و کس و کجا در هر کس و کجا است و کجا در نظر

و اعطای فریاد میکند و کس و کجا در هر کس و کجا است و کجا در نظر

مشاهده در این مقام که در هر کس و کجا است و کجا در نظر

نار احداث میکند و در سایر اشیاء اما ان السراقه کجا است

در کس و کجا است و کجا در نظر مشاهده

مشاهده مشاهده و کس و کجا است و کجا در نظر مشاهده

و در سر جمع من السراقه و کس و کجا است و کجا در نظر

نه از التراق فیما و اگر محال مانع داشته باشد مگر بعد از استشف
آن عمل با اثره از صحیح شمس محروم ماند و اینست بهر جهت
اینست که لفظ از نفوس ضعیفه چون اراضی صرفت با یکدیگر از نفوس دیگر
و چه غفلت و چه حاصل نموند اندک اندک از التراق شمس و الهواد
محبوبه نیز اسبابی باشد که در آنجا هر یک است در این زمین است که زمین
در مانده اند و از حرم بهر محروم شده اند و از کعبه اجدال هم
اینست که در تبه اهل زمانه و اگر بلای از کل نفوس بریزند و بر تبه
کل قلبی با کعبه و بنفحات جهانند و آواز کار و ناله و عواید و آزار
الهدی که نماید که در آنجا هیچ وجه کار مرده را احوال تازه
جدید بخشد و روح قدوس بر تمام زمین حکمت است بعد از آن
هر چه در بنکال همه و مقدار بعضی مینماید که در تمام و با تمام همه
در بلاد که در کوه سهند و کوه البر و کوه شترخان و کوه آید از کوه
را که طیب شوند بعد از این است بر آنکه از آنجا هم که گفته اند
و فتح کن از مغز و از بین زنگام تا که رسید آید در آید در تمام
بار اختلاف است و اضع و برین شد و آنرا نظر است و قتر
در تمام است بعد از آنجا است سیر نماید این است

که در دور

که نزد روح کشفند بنده با این جهت است که به حال این ممالک بر باشد
 و علم انبیا تیره از انفس محمد و دود فضا گرفته و لولا نظر بفرق
 ضلوع و دارند و بر خراز محمد دست نرستیده اند بجز شمس و خورشید
 بدیند به این سبب که این سببها مختلفند و به این سببها است
 و لولا نظر بفرق این است که از اختلاف در عالم بر شده و لولا نظر بفرق
 بویغ در رتبه تو حیده واقفند و از آن عام سخن گویند و بر خراز
 محمدی قاشند و لولا در سر استفسار و در خراز محمدی قاشند که
 علم که از هر دو عالم منزه اند و به این سببها است که این سببها
 علم و زمان بر این سببها آید و در آمد آردند که این سببها
 و لولا نظر بفرق این سببها است که از اختلاف در عالم بر شده
 اجزای سراسر از جمیع سببها است که این سببها است و در این سببها
 حب و واقفند از زمانه که این سببها است که این سببها است و در این سببها
 جلوه نماید و جمیع از سببها است که این سببها است و در این سببها
 و به این سببها است که این سببها است که این سببها است و در این سببها
 که در این سببها است که این سببها است که این سببها است و در این سببها
 سلطان محمدی است که این سببها است که این سببها است و در این سببها

مجمع المصنف ۱۱۷
 سر از حی و کج بر سر آورد دل از الی بعد بتفرقه ای با بنوا فعل
 حتی حبیبته فاذا احببت له نسوت سمه الذکر یسبح الله فیما یسبح الله
 بعینت در بعینت خود بیخ غمخوار گاه همیشه است از نو را در
 دستور کند و غمخواران نیز است این است که همه در
 نمایند و بارگاه او قیام کنند و این است آنچه گفته که مقبول است
 مریز در دنیا بچشمی بر دنیا برین سببها المقتدر بوده و در غیر آنکه
 بهاد در این بیانات را از جمله اصول و یا تنزل است علم
 در امر است خلق رود و بر آنکه شبنم که نیز الی حی باشد
 مقدر است از صحو و نزول و دخول و خروج المیزان از
 صفات قنطاری غیر کعبه و خواهد بود و نشانه او در اول
 و کعبه او را بنیافه یعنی المیزان در داد و در هر دو
 و کعبه او را داد و کعبه را نیز میزان است از او را
 هر دو تا وقت است از عرفان هر کار را بسبب
 و بطلان هر دو بطلان آیات و وجود این است که این است که

در این است

در صحنه افشاند و سخن دل مع فاشه بداتمه و تفریحی نیست
 مخلوق ته عدم حرف کی بقوا اند در میدانه قدم آید اند و اند
 نانا کی بخورید با تیره رسد حسب بود کت مایه ناک از غم و
 مجرب او ادعا بلبلان کفیه بی این ذکر که نه در مرآت بر خندان
 ذکر کجوه بلیات آن شخص حقیقت است که در مرایا آتیم فرمایند
 و علی آن نورد در فلک است و طالع کجاست لغت نیت و شوق است
 عواید بجز است جو کسب و میرفان سرد در نانا نورد مرفوع است
 شمع نظر کشف و بختی بود خرد و جبارت افکند از و به طلب است
 انوار احد تیره طالع کوه پس معلوم شد که از برای آن است
 و محال در فریب غم است تا چه رسد به آن جوهر و کوه و نرد و کوه
 از بر او سخن در این خواب است از در کعبه و سیر خانه از در کوه
 تقلید ز سادک را در بشر کفایت منع نکند و آن همه اشارات
 رسد تا بد رسد چه باشد بیدار کفایت و شوق رسد کند
 همه بلی اسرار بسید و انی بسیار تر بکوه است از فرمای
 کفایت ننگد و بازم الواج تمام نیاید با آنکه نرد بلیست

مردم

عبد
مصدق

در منزل پیشتره العلم فیها تیزه الجاهلون و انما یلمن منافع
اختلافات عوالم را که در کتاب شرح الکفر صیغوا لم الهمنا شفا کفر
للمع لا غیر و هم را در تبیه ذکر نموده اند عالم زمان و آن است که از
اول اول در آخر باشد و عالم در هر روز اول و پنجمه و آخرش باید باشد
و عالم سر بعد که اول و پنجمه ششم و آخرش ششم ششم و عالم
انزال که نه اول باشد و آخرش در این تبیه بیانات
اختلاف بسیار است اگر تفحص ذکر کند که است اول و پنجمه
لحظ عالم سر در این است و ابتدا گفته اند وی لم انزل علیه
منبع لیدرکت ذکر نموده اند و لحظ عوالم ان جوت و پنجمه
و ناموس اینست اند و سفیر بسیار در این راهها شده اند و لحظ
الا کلین و من الخلق الی الخلق و من الخلق الی الخلق و من الخلق الی الخلق
بیانات از عرفان و حکما تقدیر است که بنده منقوض است
و حجت ندارم که از اذکار قیام بسیار ذکر در این کتاب
که اقوال غریب از ذکر کرده اند لکن بر علم که نه هر دو است
ولیکن اینقدر که ذکر شده بود جمله عدالت ناموس است و ما است
باصحاب و عدله بر این در این راهها که این بیانات نگردد

منه الخلق الی الخلق

انتهی

اقبال بناکر قوال الیک نه از خود نیست بلکه بگویم مگر حرکت
 و تسبیح بهر جهت است که چنانچه بر کنج را نکند حد و کثرت
 شکل و خفیه است و الله این بنده در رحمت است که از او جدا نشود
 معبودم بی نام و لقب و در منم تا چه رسد در بی نام و لقب
 ربنا الله اعلم و از اینها که گفته و گفته شد که در بیان
 اذوال عارفين اگر چه مثال گفته شد در اول و آخری الم نسیه و ان
 نزهه که هر دو شان در یک کلمه تمام معنای و قیاسی است که در هر کلمه
 ششده است که در هر کلمه معنی فرماید که نسبت به هر کلمه و آید دست
 به بد بخند آرزو در دل بر حکایت از نظر قدرت است و میگوید در عالم
 تمنع الیه و در جانی بر سر راه است که در سیر الهیه است و در دنیا
 که صدق الیه است و از هر تیره و نظایر تیره و کلمات با هم خوانده که در هر کلمه
 بر ما میگذرد تا در این عالم در تیره که با فانی شده که در هر کلمه و آید دست
 نماید تا بعد از قیاس هر کلمه که در هر کلمه و آید دست
 باشد هر اول و الله فی و اولی هر اولی است و این ذکر که در هر کلمه و آید دست
 نسبت ذکر وجود الله و ما که بقدر عالم نسبت و تعلیم و التمسک

ذکر مرتب

در بیان طریقتی که در میان کاتبان آمده اند و در میان کاتبان آمده اند
 خیمه بر افراشته اند جمع این است که با رانها را بر بیضه اند و همه
 این الفاظ را بر سر خود اند و در هم روح و نفس و در میانها اند و در
 هر روز بر سر می کنند و کمال الفاظ را در این مرتبه که در وجود او اول
 یا آخر یا غیر اینها معلوم شود و مذکور است در این مقام اول نفس
 آخر از نفس اول است که در غایت در حال بر فرود سر بر افراشته
 عبادت بالوزن است و در هر یک از اینها که در هر یک از اینها
 و نیز بدین نوع این الفاظ را هم شنیده اند که در هر یک از اینها
 که تا در هر یک از اینها که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها
 در صحت یکی از اینها که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها
 که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها
 و در هر یک از اینها که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها
 بدین نوع است که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها
 بسته به این است که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها
 که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها که در هر یک از اینها

بدیج رو و صا در دل است و مرغ البرا از که از خوشی و محال

در سر و انگیزه ستود بیده و مشور و نه اهد که بگویم عقلم بولم نوند

و در تو لیم بر تن که کت کتند و اسفندم مع حرا انقطع همه اسفندم

فلا تخرج از من با نوا را اندر و مسالک بعد از قطع صروج انجرفند

و از مع در مدینه استغاه و اردنیکه و در انجرف و ادنیج مستغاه

را بنیند که از بیدار روح میزند و جها بهل فو نندید و در بولم

فیر الیه کلامه سخته را یکسیم ظاهر و باطل در غیب و نه آیه آسیا است

فرایه از آن که بر در آید و از غم نفوذ بر اصم شود و قیاس فقیهانی

بر طرا و نسیب طبع نایب در مسافران و در خطا بر بر کت

ساکند اما در باطل بر فرض و محال و از تقرب بارز و الی سوز غمزد

و از سر ابدان طبع و در مشوره بر زبان در تقصیر و در ستم و لغز و حرا

و بیایه بنیاست قیاس در میان خود قدم نکه آرد و مداد بر نموده

نیارد و بطبع قلب و در این مقام است نه از ادب که است و از ادب

که دل از ادب خوشتر آید و روح در سر و نفوذ کتب در این مقام

دل بدل باید گفت و در سینه بسینه یاد میورد و در هر حال عارفان

مل جعل تو را گفت این نه بشود فاصد وین نه که مکتوب است

و سکنت خزان سوره کبریا بظن ان کلمه در وقت وقت اربعین
 تا بدقیقه اینجاست سوره از هر جا که در این وقت و اگر کسی از
 غیر محکم بود از با ده استغناء نبوی شود و در همه بکلمه و با و بیونیا
 و جان در هر شب از هر دو راه را بکمال برافسانا استغناء نبوی در این وقت
 نیست تا محکم بود از کمال است و لم یج حمله نبوی زیرا که سکنت در همه
 محال است را در هر شب از هر دو راه را بکمال برافسانا استغناء نبوی در این وقت
 در هر صقیقه مشاهده کنند و از هر کجا که بخواهند در هر شب از هر دو راه
 در آب سوره کبریا و جبار باران بکمال برافسانا استغناء نبوی در این وقت
 سیر نماید و قلب رقیق آید و در وقت ادراک کند و در هر شب از هر دو راه
 بفرک صدید شاهد حقاری و کافی احوال است و سکنت در هر شب از هر دو راه
 استغناء نبوی دارد و از هر کجا که بخواهند در هر شب از هر دو راه
 بخورد و در هر آن بر هر کس که از هر کجا که بخواهند در هر شب از هر دو راه
 می بیند و هر که استغناء نبوی در هر کجا که بخواهند در هر شب از هر دو راه
 کار از هر کجا که بخواهند در هر کس که از هر کجا که بخواهند در هر شب از هر دو راه
 که اندک باشد چنانچه در هر کس که از هر کجا که بخواهند در هر شب از هر دو راه

اینج فادرس ملک داد در انقله بکوه و کعبه این شهر است
 در لفظ و اصل بسیار محبوب و معروف است و در هر آن عالم بود
 و ضلع بدیدار شده کند و حیرت بر حیرت افزاید و در منع جدید
 مدلمان اصدت کوهی علی البرادر انکه در آن تفکر تا علم مدبران
 حکمت الفضا بنیم و عهد برار علوم بدیعه بهای موزان جمله غزلو قات
 نوم است ^{کوت} در این شهر کهنه و قدر السرار در او و در شهر لدا ^{کوت} در او
 و هم حکمت در او عزیزان کشته است و چه عوالم در او مستور مانده
 چو خط بنمایند که ما در بیت فرخا پد و در آن این بیت است
 بجز تبه چو داد در شهر بهیدر شایده بمانند به حرات و بجز و تبه
 حصه با آن که در آن شهر و به زینت شهر شایده میگردند و به
 زینت شهر شایده و به آن شهر شایده و به آن شهر شایده
 در آن شهر شایده و به آن شهر شایده و به آن شهر شایده
 حاصل شده است که در این نوم شهر است و غیر از هر دو
 نیز ظاهر در آن شهر کنند اول آنکه آنکه در عالم است که به شهر و کرک
 دوست این حکم است آنها دارد و در آن شهر شایده و به آن شهر شایده

اثر خواست امروز شده بکنی ولیکن این برادر نام تو مرد
 در آینه بر دیده حال نغمه نام تو این عالم او ابرار بودی
 آنکه را تا بتابد است الهی و کمال است بری و کمال در دنیا
 قدس برادر این آیات است که در درخت انداخته تا چنین
 از کار ابرار سزا نماند و آنچه وعده داده اند سهل نشوند
 هر چه بودی بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم
 در حالی آنکه هرگز عقول ضعیف همین برانند مذکور در ادر
 نماند هر چه بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم
 عاقلند و تا تو آنکه کفر بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم
 دست در دستان ابرار کرده و در هر آن زیاده طلبند
 و کفر است این است که سینه از لب بر آید و در مرتب نماند
 و از هر مرتب است در دنیا فتنه است و هر چه بودی بگویم
 در عالمی خلق انسان که است این همه عالم را این همه مراتب
 در او ظهور در هر چه شده است که هر چه صفت و خصلت
 انسان را که در هر چه بودی بگویم بگویم بگویم بگویم بگویم

انسان

انسانها را در حق و باطن انوار که از حدیث است و در حدیث بود
 از بحر رحمت و جود و کرمیست تا تا آن جگه است
 مقامات حشر و عود است و این نور را در بند آورده و
 ندهد در این مقام ذکر می نماید تا ذکر از آن جوانی که
 تو صید و میز مراست تو ایام و مکر بیدار از بندگی باقی ماند
 فرود همال را که در باغ که بخوابد هر قدر در این باغ
 را که توانا بود از خواستید که از نور می توانا بهما زهر
 محشر که در تحت ابد است لعل که حشر را بر باغ است
 حشر از کار زاننده کفر و سر ما به حشر کران ما به را باستان
 دنیا زاننده از دست ده از عالم قدس بر آب بند
 و اهل طاعت و طریقی که بند با در ذکر این
 مراتب استقامت و این بندها را از دمه اهل ذکر
 نه این سخن مانند روزگار دلی دارم بیدار بود
 دارم قلم ناله میکند و دارم میگردد و چون گل نخون و بیخون

لیکن اینجند انکه ما تسبیح انما والادام و غیر اینها استماع ابدی است
 بعد از ارتقا بر مرتبه بلند حضرت بعد از حق صدیق و فاضل
 اصح دارد و در این مرتبه فنای از نفس و آثار باقی است
 از خود و دنیا و غیره است و در این مرتبه هم که ذکر غیر است
 یعنی غیر است از این مرتبه در عالم اولی است و غیر است از این
 حد ما هم است از این که همان هلاک و حقیقت است
 بقدر محراب و موقوف بر این مرتبه از مرتبه چهارم است
 سیدنا فایز مستدکی و جمیع کلمات است و حجابات را بر این
 بلکه این با اوست غیر منزه است به ترقی کرده و غیر است
 جزیر نماند چون چنانکه او صاف استیم این از بود و صف
 صاف را کلیم و در این مقام از احوال است در این
 معنای بد نیست که اگر در نزد خدا بدین کبریا
 از اینها است و در آنکه متعلق به عالم فانی است
 پس چه از اموال ظاهر است و چه از تنگنا است
 بالآخر

مباح نیست زیرا که آنچه نزد حق است محمد و کرم است
 بحدود ایلان در آنچه نزد حق است معتقد است از آن
 اشیای بیایه را بسیار فکر باید تا بیایه را در کار خود آید
 الله بر او بر او در آنچه نزد حق است از آنها کافورا اگر فرسخ کافورا
 معلوم بود و حقیت معلوم گردد و این مقام از وقت
 که میفرماید الفقهی و از برابرش در وقت و بالغ مرتبها
 و در اینهاست که ذکر آنرا صاحب این مقام ندیدم ان شاء الله
 و قبح کند اینست تا خدا صبر بر او در وقت صبر در زمانه بدو
 این مقام است که کثرات بقرین در سالک که کثرت
 و ملازمه جبر از شرق تا غرب از خطه بیرون آوردن
 کل مرتبه است که الله و همه شود که در حقیقت
 روح را بجایه و دل کوشش و چون بهر حفظش که
 همیشه ایام حصار را به بشاید ابرویا به برابر افکار
 ان تا جلد نیست اگر صفتش فیما بین روح و طایفه نیست

و توفیق و انوار الهی و عصمت از آن و مشهور از آن معلوم و قدس مقدس
 و لایق و انداره افاضه بیخود و آن شرح است که آله عظامه از ایشانند
 و آنست که از لایق معلوم گما بر حجت بنان که هرگز بر این صفت
 بنابر در غیر همان کرم بفرماید فیض اول ذکر را از آن
 نصیر نیست و در آن خبره را از این کرم قسم نه از برادر
 هر کجا که آلوده شود و هر شاخه که بنام او بعبود بر آید
 تا بلبل بوستان مغفور بکلمستان الهی باز نگشت و انوار صبح
 میانه به حقیر راجع کند سحر کند که شاید در این کلمات
 بونه از کلشن باقی بسفید و در ضحی الی این بدین
 جا وید بایند و چون با این بینه بلند است بر سر و با این
 در به عیان نیرند یار بیه و انبار خیر امیر که یار با
 برده از در دیکوار در تجمیع است یا اولی اللعاب
 از دیاره جان کند شتر و بجز بنان و از صد گشت بر این است
 معصود که طلب فرستادن کله با و خاستگوار در این بدین

حجاب است از هم خرقه میسوزد و زانوی بزرگ بود لا محاله جی سوختن
 و لا یومر لفتاب الله الظهور العجیب که با چون شمس آنگاه زانوی
 در طلب ز خازن و دینار با از شدت ظلم و ستم گمانند
 و از کفره بروز سخن گفته حتی میان بخواهد هر وقت آن آید
 حقیقت گماند و کفران آید و در این و ادراک ملک مرآت
 وحدت وجود و شهودی که در حق وجود است که مقدر از آن
 حقیقت است و حاصل گردد احوال با باین مقال برود
 نه بیان و جدال و هرگز در این کفر منزلت کرده و یا از
 این ریاض سخن یافته بدانچه عرض نمود و ساک باید در
 جمع این اخبار بقدر شعور از معرفت که فی الحقیقه
 طریقت و ممره شیخه حقیقه است اگر از نور زد و دور
 همه مراتب بر طریقت او امر متعین است باشد و کبر
 اعراض از نماز و تمسک با کاس شریعت میسر و شهود بر سر
 حقیقه واقف گردد در همه از بیان این بند که مضمون

نژاد و تزلزل را اهدا کنند محمد و اسوالی ^{بسم الله} _{بسم الله}
 و مقصود چون طلسمه بجزو بان مقام آید و ظاهر شود
 و این اسفار که آنرا آن را در عالم کمال آنهاست بدست
 سادگانه قطع را اگر اعانت غیر برسد و در این راه دراز
 این هفت مقصد را در وقت قدم نهد باید بلکه در هر سفر
 بلکه در کتب نفس اماره را در اول هر سفر فصد عیال
 طایران در اول تجدید و اصدان بجز تجدید این مقام را که مضاف
 دیگر باشد است در این مودینه منهار از تکرار عارفان و مظهری
 و طبع عارفان کرده اند و نزد این خانه بجز مفعول این مقام اول
 شکر بندگی است یعنی اول ورود آن است بدین قلب
 و قلب را با رتبه مقرب است اگر اهلش با دست نه فکود
 آید چون آن در وصف این حالت زید ام قلم لبیک و ام
 کافه درید و ام از حبیبی است این غزال صحرای اهدای مقصد را اول
 چند در باد این به بلبلستان گدینه را منقار چند در غنچه
 و این نظایر هر از این تا خواب کین در کین و این صید بر

بسم الله

خداوند و عقب ای شیخ هفتاد و نهم از صاحب کتب که شاید این
 را از ابا انور خلیف میگوید نماید اگر چه سراج ما اعتد خفایست
 که در مصباح الهی مشغول گردد و در مشکوٰات منوره بر آن درود نیز
 که کرد سگم بپوشاند و البته بمسببه افتد و سر که کتب بر آن است
 البته بیاد رود و قلم که به دست خود میگیرد بیوست البته بر وزن کرد و قلم
 مافک شش تا این تا آخر را بسته عفا فادله رقم و آنرا قلم
 و لهدم مع سراج شیخ الوداد از برای فکر در عین طبع معروف
 که لغت سراج کتبک میمانند و آنرا در حد اند معلوم و محقق شد
 گویند بر اسرار معانی واقف به اند و لکن هرگز را که در
 عالم با تقوا آن مقصود مقوم است با لکن از برای آنکه در
 دانه بر روی سراج را اگر کسی نماند و آن حروم است و در نظر
 اشاره بقدر است که آنرا نفیست عاقلان
 هر دو یک نام ابرار و سوادیک در سراج کتبک
 تقدیر برود که بیوه سراج همانست که است آن بقدر
 منصف است الخلق شیخ اشکر که در آن زمانه
 در عالم است اسما و عالم اندیشه نفس را رضه

١٣٣٣
كانت كقرعة جبهات الحدود وقرعة تعرف ما هو من صفات
القدسية والكرامة سمع نعمات هذه النظرانية لغيره طلب
منها وقرعة الباقية الدائمة وتتركها كادب النانية الزائلة
وهم مع نسخ السبع الدرر قلعت من النسخة التي

۱۳۴۲ هـ
ولادت

هوالمشرق سن افق ابدان ۱۳۸۵ آبرو
یا اولیاد اله فی الکفاح والکفاح نهای
بازان جان بشنویید اورت حافظ وارک
معین وارک ناصر امروز اهرامی اسم
نفوس همیشه که قلوب از ظنون واو
اعلم عالم مقدس نغمه اند و صدور
منور عرفان منور دسته اند از
اندر چهار هر کتابی بزرگ ناطق
و بعد میان ذاک امروز سر
نشد از افق اسم فواکه جدید
لطیفه مخصوص اولیاد آن اشعار

الارسل
تتمتع

فازنا ما شاء الله
الارسل

مستطعم
الارسل

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

الارسل
تتمتع

هو الذي ظن من فقهه الله ^ص ١٣٧

امروز زانیت اسم از کلبین، ررض ای ^{کلمه} ^{کلمه} ^{کلمه}

یا امتر بعه و حمت هر سکن از امانا که با این کلمه فائز

سه او را احد فرخ سراسر در کتاب لکھنؤ مذکور طوی لانه

فازت بهار با عصمتی که جعله آیه طکر از امانه ^{لمعتبت} ^{قول}

اکبر الکر لک اکبر با ذکر تهنیت ^{عظم} ^{وز}

مالایعادله ذکر من اللذکار ^{اررب} ^{تک} ^{تجلیات} ^{انوار}

نیر ^{نور} بان توته عبادت و امانا ^{تحت} ^{توضی}

انک من مولی الودر و رب ^{کسر} ^و ^{شکر}

اسم الله فی صلوات سوره الحمد رباع کلها ١١٢١

احمد رضا آید

۱۳۸

جو اس میں اختیار ہے
ان بجز اللہ عظیم انبیا علیہم السلام

و اولیائے فی عارضہ آید

ان زین قلب کلیم و بصیرکم ہدایۃ لکم و لکم اللہ

الترکات کفونہ فی ہدایۃ ان ربکم الرحمن

هو الکرم ^{وہذا} اذا فرم وراہم ^{منہم} منہم

و احد منکم الہ الکریم و سیر و سیر الہ

فیور و صلک و حقانک الذکر کان امر

المخلصین من عبادک و لوقوس من منہم

و باسملع بحر علیک بان تجب ذکرک

واقبال و لو امر فریبتہ بطراز قولہ سبحانہ

یا الہ الالہاء و فاطر السماء بان اعال

وادانگار عجبی
 لا یقین لفظینا
 کس ختم عنده
 انظر الی اسمی
 کفایتی
 ایامی
 العزیز
 یا فانی
 وکریم
 مع الاستقامتہ
 ہاتھ
 (تعلیم)

وادانگار عجبی
 لا یقین لفظینا
 کس ختم عنده
 انظر الی اسمی
 کفایتی
 ایامی
 العزیز
 یا فانی
 وکریم
 مع الاستقامتہ
 ہاتھ
 (تعلیم)

وادانگار عجبی
 لا یقین لفظینا
 کس ختم عنده
 انظر الی اسمی
 کفایتی
 ایامی
 العزیز
 یا فانی
 وکریم
 مع الاستقامتہ
 ہاتھ
 (تعلیم)

وادانگار عجبی
 لا یقین لفظینا
 کس ختم عنده
 انظر الی اسمی
 کفایتی
 ایامی
 العزیز
 یا فانی
 وکریم
 مع الاستقامتہ
 ہاتھ
 (تعلیم)

هو الشا بهین نفعه الاهی

این مظلوم در سخن غیر سخن کمال باقی اعلی دعوت نموده جمیع شیخیه شهادت
 میکنند بر اینکه قوتهم لیکاد و نهایتا بزرگوار یاسی است اول بدست در یاد آید
 حق از قلم پندل و کس اهل ارض غافلند و یاد ما می نمود مش اول مطامع نور اظلمت است
 و سجد انانی نادان شده اند جزای اعمال این نفس غافل عالم است
 و هر عملی به بیست دانی ظاهر اهل ارض اوراک نموده در سینه مانده از حق
 فدا و اسد و ما بدو با اسرار و حیرت از اختلافات است
 یا بعد از این جو و علیه چه عزت از اختلافات است
 داشتن در ساحت اشیاء عرض شد حکم در فضل عا می حق ساری است
 و بنا محزون سببش شد حکم در فضل عا می حق ساری است
 بیست اصلاح نماید آنچه اسبب غلبت حضرت است
 بجز الله و فضل و عنایت و تکلیف است
 هناك و تذکره ما فضل من عا می حق ساری است
 استواران بجز ان
 استواران بجز ان

۱۴۲

توله قبل اجماله از خریدگوشه پیمان حسن اینکلمه مبارکه امضا شد زمینتی از برای همیکل انسان حسن
از تقوی نبوده و نخواهد بود و توفیق موافق تر از اشلایق شریسته بوجود نیامده استهی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل العلم منزهة
عن الشهوة والهمم والهمم
والله اعلم بالصواب

ان ما هم مدبر ان اسمع مذاق من كنهه من الى الله العليم السميع
ان هذا هو الذي يبرهن كبره انما به ايت بيك ان يبرهن ان الله
الذي به اشرف من شمس الهداية من البرية و به طهرت فورة الله
ان هذا هو الذي يبرهن كبره انما به ايت بيك ان يبرهن ان الله
و عن عظمة هي العالمين الذي يبرهن كبره انما به ايت بيك ان يبرهن ان الله
و عن عظمة هي العالمين الذي يبرهن كبره انما به ايت بيك ان يبرهن ان الله
ان هذا هو الذي يبرهن كبره انما به ايت بيك ان يبرهن ان الله
ان هذا هو الذي يبرهن كبره انما به ايت بيك ان يبرهن ان الله

المتعال الملئ لله الملئ العلم الحشر فالظفر القوم وما
منه صفت سظن في انما هو جسدك وانا هو فخر وادرك برنظان و برنظان
انما هو العلم الا ما من الله في حمله اسمك هذا الحشر
من كبره انما هو العلم الا ما من الله في حمله اسمك هذا الحشر
و اشهدوا لانفسهم الا و ما من انما من دون الله الا الحشر الا انما
و كرفند من انما من انما من انما من انما من انما من انما من انما
من انما من انما من انما من انما من انما من انما من انما من انما
سفر انما من انما من انما من انما من انما من انما من انما من انما

و عونه الاولیاء فی الصباح و المساء ^{عزم در آنگاه}
 کتب مندرجه در اول وقت ^{و شب از بخت بیرون}
 الذین طاعوا محمدا و آلها ^{المحط فیها فیما یتعلق به}
 انک تیکه ^{و غیرتند که این}
 کل ^{و اینست}
 لا یصدق علیه شیء ^{و کان حرم المبین}
 رتبه ^{که بر او}
 بعد الیک ^{المظلوم}
 با حق ^{و با مرکز}
 لعن ^{حق عظمه الله}
 قسم ^{باین}
 اللهم ^{عظمه الله}
 علی ^{الذین}
 علی ^{الذین}

بخند ^{دو رو میکند و بنویسد ترا}
 لعن ^{حق عظمه الله}
 قسم ^{باین}
 اللهم ^{عظمه الله}
 علی ^{الذین}
 علی ^{الذین}

بسم الله الرحمن الرحيم

بانه همگي كعبه در حال مگر هر شطرك مظهر دوزخ است
 در كلید زوهرتو كعبه منت و ما بر تو هم منت و بزیر مطنینت و ما بر تو
 دشت مویس و عقاب موحده دوزخ است و قربان است و ما بر تو
 دوزخ است و ما بر تو برفی و ما بر تو برفی و ما بر تو برفی
 عانیة رحمة من مظهر اسلیم بال اسلیم علی قدرته غیره و ما بر تو
 آفر امیدوار است و ما بر تو برفی و ما بر تو برفی و ما بر تو برفی
 از قهر خیر الدنا و الاض و ما بر تو برفی و ما بر تو برفی و ما بر تو برفی
 مظهر من بر ما بر تو برفی و ما بر تو برفی و ما بر تو برفی

بسم الله الرحمن الرحيم
 است اسرار كعبه در حقیقت
 باز در دگر از این بر تو رحمت را بر بنده تو تو غیر غیبه است
 محفل من مظهر غیر الله است الله هو الله علی عهد و له و ما بر تو
 آیا فتح و پند و غیره است کبر منه است خدا او عزت همه بنده او را بر تو

سبحك اللهم يا فطر السموات والارض والاسماء اسئلك باسمك
سبحك تو برود ورا ابراهيم الخليل واصحابه من اولاد نوح
الذين اشرق لهم افق السماء بالجمع اجبتك فرطها في صلواتك
انجاله بروق نوره ازا فاق بها بايكم من نور ورسول خود را در سيرة قبه فضلك
عمر الله من ماسمي به فلو لم يفر انما لك اسمك اسئلك الله المقدر للمهمين
بر بيش ما ان ايشان را جز در زمانه خود را و در ان زمانه در انام تو نبي رسوله تو و صفة نور تبارك و تعالي

القبول هو باسمك ملكوت الارض والسموات في قبضتك
و تو ان اراد ان يفرقك فدر وقت تو بشير زمين و آسمان و در قبضه نيت تو
جبروت القضاء اسئلك باسمك الذي به شق حجاب الالكروم
سطح و فضا و علم سوال ملك باسم تو ان امر كه با و فخرت ببردان تو بزرگوار
منظر الاطهر عن افق امر كه ان تقربن الا مقربا احد شريك
عمر نفوسك ازا فاق امر تو بايكم نزد يكديگر و با بزرگوار و عزت تو بايكم
رحمة قدسك لاسئلك باسمك و انما انت المقدر على كل شئ
بجنتك قدسك بايكم و انما انت المقدر على كل شئ
وانما انت العصور الكرم
و بزرگوار تو انما انت المقدر على كل شئ
سرا له الا قدمي الا حطس
اسئلك باسمك المقدر على كل شئ

و در حرق المخصوص من نار الفراق است شمع انوار الفراق
 بنفق سوختن بنشاند از آتش جدا می گویند شمع در شتر ز باران باران
 با مجبور العالمین که ترک المقتول است علماء المهرک است
 از حمرت عالمین معنی مانند نزدیک شوندگان در یک روز هر کوی دیگر
 صبح و صبح نام مقصود العالمین که تلبید حب الاله صبحهاست
 صبح و صبح از مقصود عالمین بنفق آنچه شده شنید بر کزیده الاله
 ارض العبد است هر کوی که با حدت العالمین قدر لغت ایا
 این روز که در سایر نزدیکه از کشته عالمین بنفق بزند دست
 الاله الفقد والعطاء است هر کوی که با محبت العالمین
 بود آن فخر و عطر تو باران بخت تو از تو بیدار
 فدایم المشکون بالاعتراف فخر الاطراف است شمع فلی
 معنی است بیدار شکر که انبازان بظلم وجود در هر اطراف که شمع در آید
 فخرک یا شمع العالمین قدر تقع صباح کلاب من صبح الاله
 فخر تو از باران کشته عالمین معنی بزند آواز ملک از همه جهات
 لشع غصه فراض سلطان با قهار العالمین قدر خند الاله
 که شمع است سلطنت تو از خند بزند عالمین معنی است در هر

۱۶۸

كنه الهمم ^{الهمم} لیس حراره محبتك مانا العالمين قد بلغت الكليته الـ
 هم خلق كليات مرارة فترتوا انما بعد سمومها بل انما باو
 الغايه لیس ظهورت فربك يا فرج العالمين قد احاطت الظلمه
 بنهايت كبريت ظهورت فربك يا فرج العالمين قد بلغت الكليته الـ
 الكبر الخلقه لیس انوار ضلالتك يا فرج العالمين قد طالت الاعين
 بينت خلق ما كود لوزر بختك يا فرج العالمين قد بلغت الكليته الـ
 بالحقان لیس سائر تفانك يا ملك العالمين قد بلغت الكليته الـ
 شقاه كذاك شقته انتقام تو از بدو كنده
 الى الهياه لیس اياك يا فرج العالمين قد اذنت الاخران
 بنهروا فربك يا فرج العالمين قد بلغت الكليته الـ
 مطلع اسك الرجز لیس سر مطهر ظهورك يا فرج العالمين
 عورت نام تو رحمتك شنبده كوني شي احب ظهور تو از ظهور كونه
 قد احسد الهمم كذاك الهمم لیس اهل محبتك يا هججه العالمين
 كرفته غم هم امتك كوني عليها خوشناتو از ايقم
 قد تم منقذ الآيات فربك يا فرج العالمين قد بلغت الكليته الـ
 من عورت اوتو آيات را در سپه دمان اثار تمامه كليات انكنت

۶۹۱
قد خذت عهده الطمان
قد خذت عهده الطمان
قد خذت عهده الطمان
قد خذت عهده الطمان

الحرم من فر اللذاع
الحرم من فر اللذاع
الحرم من فر اللذاع
الحرم من فر اللذاع

شعري المظلوم
شعري المظلوم
شعري المظلوم
شعري المظلوم

قد خذت عهده
قد خذت عهده
قد خذت عهده
قد خذت عهده

العالمين
العالمين
العالمين
العالمين

اشتهت بحرم
اشتهت بحرم
اشتهت بحرم
اشتهت بحرم

شيطان
شيطان
شيطان
شيطان

قد تعبر الكثر البوری من منكر الهوى المنهط لاجل التقوى بما مقصود
 تفسیر یافت بجز مردم از منتر خواهی که است با بر طوی بنی بر
 العالمین تر المعلوم منجر الرطلام من امر الش من المنه شرف
 من ستر او من ظنهم را از جی ظنیه میان من است مگر انزاق
 انوار صحت نامر ح العالمین شرافه منوعه عن البس من
 لورک من سحر تو از منساج من تر تو بر من کینه از شیان از
 این نظر لغوی من با و قاة العالمین قد غشت الطنون واللا ذم
 کما یطرح من زود آواز تر از بر وقت محمود بود که بنا بود هوس
 اکثر لان من المنه لاجل انما منکر ما سکنه العالمین قد عرق الهاء
 اکثر مردمانا که منطلق یقین تو از صحت تو غرق شد بنا
 منکر البلاء المنه طلاق منی من با منکر العالمین منی من مطلق اما من
 و زود با بر عیار تو کینه منات تو از غایت دهد من سیر من طعم آینه را
 من طمان الا منک ان من شمس افق عنایت من بالوار العالمین
 در با سبکبهر ایضا که ایفای این است در او من کینه
 قد حبت من صبح الصدق والصفاء والغيرة والوفاء این شوکت
 غاموزند چراغها را تر و پاک و غیرت و وفاء که شونوات

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10

۱۵۱
 غریب ما محرک العالمین
 هدیه می من زهر لعل
 غریب تو هر حرکت بده
 قیام می تو که با بر می کنی نغمه
 در زوایای فریب از انوقف القلم با محبوب العالمین
 در دند بر اینها در صورتی درین عالم بپوشد از کرب
 اعضاء سدره المنتهات
 نهار سدره المنتهات از وزید نهار
 لکات زهر شکر با موهو العالمین قدر نفس الوجوه فرحبار
 علیه را بپوشد از زهر
 للافراوه این ارباع کسکری ما کمن العالمین قدر فکر دلم
 افزای کتاب نهار که نتواند از نشتند
 التقهیر من اول الشکر این طرار نغمه کسکری ما فرسین
 فن از صاحب کون ندیش می است طراز پاکیزه نو از نشتند
 قدر که بحر العیش با سبب اندیش الهی که لیس است
 انبیا در یار یار تو یکبار کردن و دستار بزم که کسکری ما فرسین
 یا معاد العالمین قد علن باب اللقا من ظلم الاعدام لیس
 بنه شد در ملاقات از ظلمت اعدا و پیش کو
 ابرار

۱۵۲
ابن مفتح حوکه مفتاح العالمین قد حضرت الاوراق
مکاتبت کلید خوردن از کتب بنده مکتوبات محض زرد شدند بر کبار
مسئوسم ارباب النفاق ابن مفتح کما هو کما هو العالمین
از بنده نفاق کما یخفی ابن مفتح کما هو کما هو العالمین
قد نعت الماکون من عفا العوض ابن مفتح کما هو کما هو العالمین
مکتوبات بنده از کتب بنده مکتوبات محض زرد شدند بر کبار
العالمین قد نعتی العلام فی مرضی حمد ما ان غلبت ما فی فصول
نامی انده علام فی مرضی بنده کما یخفی ابن مفتح کما هو کما هو العالمین
یا غیث العالمین ان نطقی عفا قد سعت اندامی الاصلی
از بنده بنده مکتوبات محض زرد شدند بر کبار العالمین
صیروا السقاء ان استمع ما نطقی ابن الکرماء یطلبون
بنده مکتوبات محض زرد شدند بر کبار العالمین
لولا البرودة کف لظهر حرارة ساحت ما منین العالمین ولولا
اگر سرد نبود مکتوبات محض زرد شدند بر کبار العالمین
السلطنة کف لظهر حرارة ساحت ما منین العالمین لا یخفی
بنده مکتوبات محض زرد شدند بر کبار العالمین

۱۸۳

محض الاشارة وقد خلقت للاصطحاب ناصر العالمين ما جعلوا من
 از انرا در بدست گرفته اند هر قدر از زمین تا آن همه بسیار است
 محض زفق المبتاق من اهد النفاق و شذوذها بالله ما
 از انجی بنابه میان این نفاق و شذوذها تو بنده از
 عشق العین من ان ارفع علم الاستعمال علی وجه
 از عشق بنده همیشه عملی استفاد بر بندگی
 و مجموع کمال افضل ما اوله العالمین و قدیم است
 و هر چه زودتر با بر فضل یاد کرده کنه بنهار تو بر زمین
 و بجزئی رس و طراجم بدان اصطر ما عرب العالمین قد جعلنا
 و بنده تو بنده ای که هر چه در جهان از غیر تو
 قصص العزوة و اهلته طراجم حکایت ما فی العالمین من
 بر این عزت و بزرگاری زینت به بجهت از غرضه از
 طشت محض العوضه و لک الاعضاء ما علی العالمین او
 برنده از دشمن تو و از برادر تو چیزی نیستند از
 رات سفیان قنبر از ان سهم ان استغفرت له
 در بر تو شمشیر را اقبال کن دفتر بردار کرد تیر استغفرت له

۱۵۰۰
 این صبح از نوع مدیج من ثلثه ناصیه من نامس لک ارتفع
 آتیه تویم بکیر با من تویم بکیر بر صغیر از کبر یا بر کثرت از سیکه برابر تویم بکیر
 یوم العالمین قدسیت مذکور با محسوب الایها لودا انا وجه
 طوم در این عالم شنیدم من سزار سزار از سوزان اینها دفتر شد در این

انصاف من حراره السواد ذوار کلید السوراء وقامر بالوقا
 بنی از کبر بنی و زرنار کلید در سنی بدین با و
 فرستاده القدر انظر ارضائک ما بعد العالمین ان با علی
 در سنی قدر نگاه کنده تویم در سنی از سوزان سنی
 قدر کبر ان اشکر الله عکذا اللوح الذی سجد منه را کنه
 بجز در این کبر شکر کنه حذار با بجز لوج این کبر سوزان در سنی
 و ما انما فی سجد الله معبود العالمین لوقرته العباد
 و انهم من ذراد در سوزان حذار معبود ما با اگر تویم سوزان ما
 و شکر کنه فی لیسر من سوزان سوزان سوزان سوزان سوزان
 و شکر کنه در او سوزان سوزان در سوزان سوزان سوزان سوزان
 منها العالمین بسم الله الرحمن الرحیم اللهم یا ارحم
 از آن این تمام من سوزان سوزان سوزان سوزان سوزان

اسئلک باسمک التواضع المکنث ووصفک الیه خیر
 سؤال میکنم تو را به نام تو جان آفرین که از سؤال سید تو را
 سفت الکفایتان محفوظ اما بیست الله قبله لیدر
 در پیش تو کما بین را با اینکه محفوظ است کثیران هم را بجا که پیش تو
 و همگی و سخن ندانم قمر اهل و من عیاشی است و امر تو
 و جز تو و شنیده اند ندانم تو در ایام تو و قلمر شنیده بر شاه تو در آن
 انک انت الله الاینت شهه الزرات نصر و انک
 بدست تو و تو خدا که نیست مگر تو شهادت میدی و هیچ از تو نیست
 و الامان سلطنت و اقتدارک لا تمنعک من حقک
 و تمام این بندگی تو و اقتدار تو منع نکند و جز از تو نیست
 انک انت المقید المتعالی العزیز الحکیم صلوات الله علیک
 بدست تو و هر چه در دست تو بدست عزیز خدایا
 علی حمد الیه الدائم ما تمنعهم من سوانت القضاة عن
 بر او نگاه کند که منع نکرد این را سوانت قضاة
 التوجه الی وجهک یا فاطمه الساه و مالک الکما انک انت
 التوجه نورانی بوزیر تو در ایام گذشته این وجه است بدست تو

المتعلق
بند
قد ظهر الاعتراف
تتبعين
العالمين

اللاذ الاحمر ١٥٤
العربية الحكيمة

مقر الاطراف لبيع اسبف جزائري بجزائري

۵
۶
۷
۸
۹

اشعار نظم من نفسک للعقلی و التعلیمی و التعلیمی و التعلیمی
 علیک یا نظم الکبریاء و سلطان البقاء و طریق صریح فی البقاء
 اشهد ان بک نظم کبریا و سلطنته لایته و اقتداره و عظمة لایته
 و کبریه لایته و بک اشرف من شمس من تقدم غیر سما و اقصاء
 و طلع جمال الغیب عن حق البداء و شهد ان بک کبریا من
 نظم حکم الخاف و الفتح و برزتم انتم المکتوب و برزتم الخانات
 و بعثت الظهورات و اشهد ان بک جمال المعبود
 و وجهک لاح وجه المعبود و بکلمه من یخندک فقتل من
 المکنات و صعد المخلصون الی الذروة الحمد الی الابد
 علی الذکات السخی و اشهد بان من عرفک فقد عرف الله
 و من فاز بک فکرمه فاف بک الیه فطوب لمن آمن بک
 و بکایک و خضع لک و شرف بک و بلغ ذمک
 و طاف فرحک و حضر حقک فوجد منک
 و کفر بک و جاهدک و عاربک و ابر

لدر و جنگ و جاد و ابر و ملک و فرمن هر که کند و آرزو کند و آرزو کند
 من المشرکین فرالوح القدس من صبیح الابرکین باقی المهر و محسب
 فارسل الاعمین همین جنت تک و عذاب تک انعمت قدر
 بجز نر عن انفسه و عن لدن الابرکین و حقاً تک
 است انفق در عیال ما است و انک گشت علی کل شیء و جمیع علیک
 یا جمال الاله شفا کسه و ذکره و بها آله و نوره است در باق مارا
 عین الابرک مطسوف است تک گشت فرایا تک فرغ است
 ایامی آه و توه گشت تحت استمال و الاغفال و توه گشت
 تحت سیوف الاعداء و مع کل ذلک است باقی المهر
 بلا امرت من لدن علی کل شیء و در حق است ایضا و
 انفا استل است تک و با تیرین استصانست و جوهر هم
 من الوار و هر یک و شفق مالده و حیا نفسک باقی
 استجات است حاجت تک و من فاقک ویرز قرین
 و انخره است است انفق در استحقاق استحقاق است
 سل اللهم یا افر علی استده و اورا قها و غصبا و
 و اصولها و فر و عوا بر و ام اسما تک استحقاق
 شم عطاها من بشر المقصدین و بنود انفسا لیمن الله

است انفق در المهر
 ان است انفق در المهر

١٥٩
 لادرس العلم الدهر

ان الله لو يقول يا ملء السموات والارض انتم تعلمون قولوا يا رب
 في ذكر ربك الرحمن هذا ما ينبغي ان انتم تقولون ان تقولوا انتم تعلمون
 لله الله المهيمن انتم خير لم عما خلق في الارض طوبى لقوم يعرفون كونوا
 سراج الهداية بين البرية هذا ما امرتم به الله انتم خير لم عما خلق في الارض
 اليوم عن ذكر ربك انه ترك في بيده الضلال وكان الذي هو يستون

قد اخذت الاضداد لنفس الرحمن وانك هو في فوج كور طوبى لاولئك الذين
 يقولون ان الله خلق السموات والارض على ذوات الالواح قد ملأناها
 بعد اليوم ان الله خلق السموات والارض على ذوات الالواح قد ملأناها
 انظر واهم هو ليل يستفاد من تحريك الالواح والحقول لذلك
 الاله من طوبى لقوم يعرفون

نام مقصود کتبی ۱۶۰ ق جاب محمد حسین علیه بهاء

یوم بیست که جمیع نین در سلین از جانب رب العالمین کل را نبارت

بان داده اند و چنین نظهور مکمل طور بر بان کلمه بعضا ظاهر و بر بان ^{ظهور}

تقلم یا هر حضرت شریک ~~ص~~ اعضا بر سیاق عالم زد و این ظهور را ^{تقلم}

بر جمیع اعم و در مقام دیگر بر بان کلمه توریته بوده و دلیلیکه از حضرت مسیح ^{تقریباً}

اوراق انجیل بوده و امت و حجت قیام حضرت فاطمه کتاب غرقا که فارسی

بین حق و باطل است سبحان الله حال معادل کتب ما و از قبل و بعد

نازل و مشهور ظاهر شد آنچه که هر صاحب بصیرت شهادت داده بر آنکه

شبه و مثل نداشته و ندارد مع ذلک قوم از یوم آن محجوب و از حق

مختوم محروم امروز هر نفس را راده و رود در لجه بحر احدیه نماید باید

از قصص او ^{مقدس} نماید تا تجلیات اوزار افاقه حقیقت بر آن ^{مقدس}

افکنند و منور سازد یا محمد قبل حسین طوبی که با حقیقت ^{الاحزاب}

R
C
I
5
6

وقيلت لافق ظهور رايك ^{له} ١٦١ ملك الترفاق قل لك بحر يا
 العالم ومقصود الاسم باسقينتي من بحر فانك وغرقتني مشرق
 آياتك ودرتني لاصراطك استلك بكلماتك العليها ^{ويحطها نوراً}
 للمقلين وانا للمعرضين ^{ان يجعلنا طمأنينة} ونشاهد بانك
 بين خلقك اريد ^{لا يغير تفسيره} حفظه ^{تغلبت} الكائنات
 وامرك الذر احاطه طالموجودات من الظنون والاولام ^{ببكر انت}

المقتدر العزيز بعلام لا اله الا انت الفرد

الواحد لعليم الحكيم

1
2
3

4
5
6

7

8

2
P
P

2
P
P

2
P
P

